

...mégis eshet örökké...

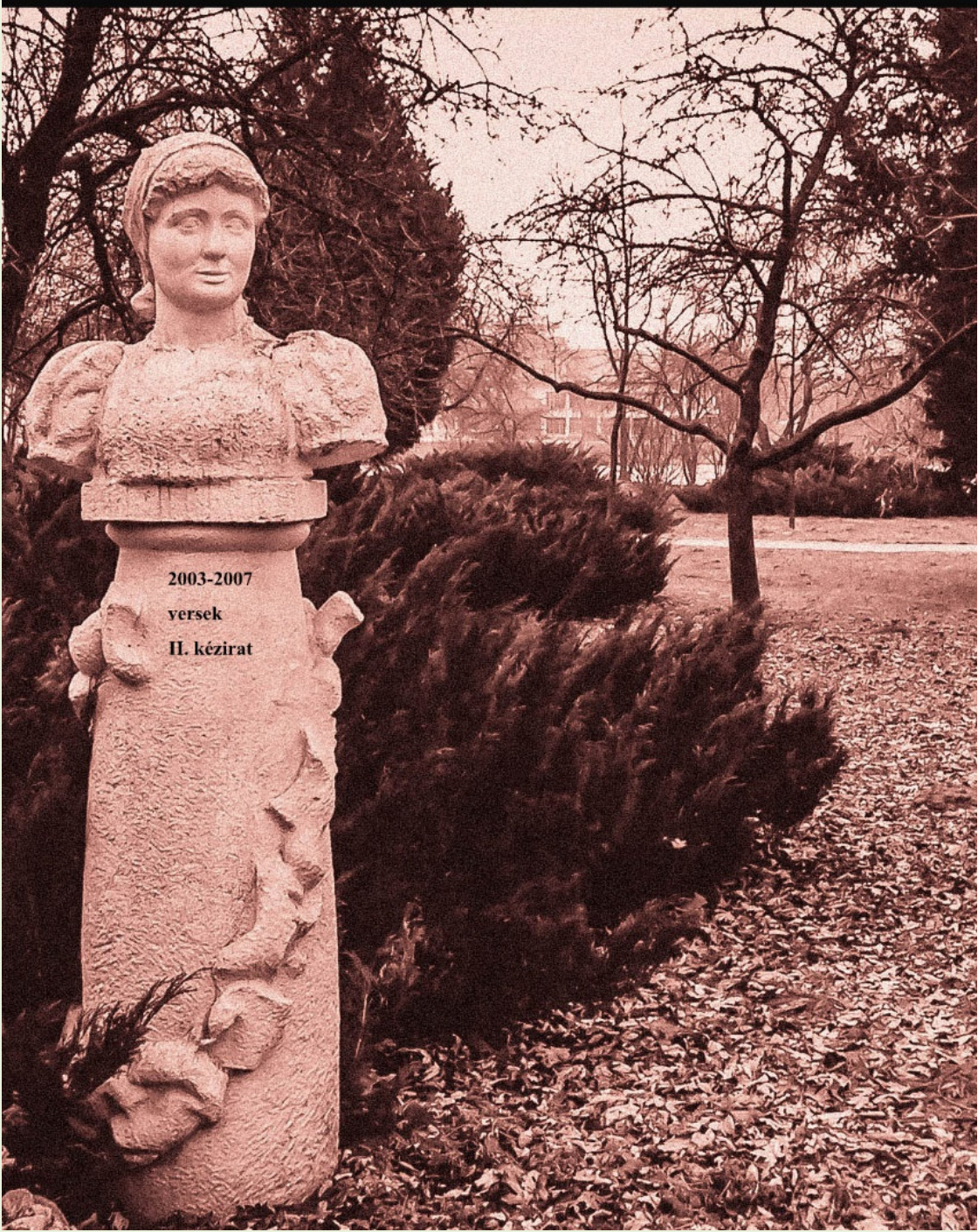
LÉLEKVÁNDOR

Ószfalvy László

2003-2007

versek

II. kézirat



*Szüntelen vándorlás, Liliom is elköltözött. Új szerelem,
belső gyógyulás. Új városok, új arcok. Régi álmok.*



Téli napsütés

Silány, megfagyott érzékszervek.
Tompá, kiélt aggyal kereslek.
Önkontroll nélküli imával,
A legkegyetlenebb halállal.

Sátáni fegyverek kezemben,
Az összes angyal énellenem.
Utolsó könnycsepp, és már vége,
Befészkелеm magam lelkedbe.

Jóslattal, és sötét átkokkal,
Felvértézve a félhomállyal.
A fekete gyertya fényénél,
Emléked még mindig bennem él.

Kisvárda, 2003. február 6. /csütörtök/

A hívatlan vendég

Újat még most sem mondhatok,
Én mindig lelkéért sírok.
Ma is eljött egy időre,
Csakhogy szívemet kísértse.

Mondj valamit, és elmegyek,
De tudd, csak rád emlékezek.
Mit nem mert kezded, megteszem,
Tüskéket szúrok szemembe.

Tényleg elszököm, mint a nyár,
Nem bírom lényed látványát.
Feltűnsz árva pillanatra,
Majd rohansz tova zokogva.

Miért kell neked eljönni?
Ó, napokig kell temetni.
Értsd meg végre, én szeretlek,
De démonom el nem enged.

Kisvárdá, 2003. február 8. /szombat/

Támassz fel

Itt állok most sárban, előtted,
Remélem, hogy így is megértesz.
Repülni, repülni, repülni,
Az idő tengerét átúszni.

A vásott maszkod mögött néha
Feltűnik a fájdalom arca.
Ha valaki észre is venné,
Te már másik világban lennél.

De te minden nap elvarázsolsz,
Mert mindig ugyanarról dalolsz.
Vad határok mentén könnyezve,
Jöhet még jó is életembe?

Hogyha ott állna majd előtted,
Soha, soha el ne engedjed.
Vidd el magas, hűs hegyek közé,
Kezére verd szíved bilincsét.

Kisvárdá, 2003. február 12. /szerda/

Nincs

Valahogy minden olyan kárhozott,
Fejemre, rám, több ezer átkot szórt.

Felejts el, kérlek, engem felejts el,
Ne akarj hát többé sírni velem.
Öreg a világ, megroppant testtel,
Nem szolgálhat nekünk kegyelemmel.

Távoli helyek, egy misztikus kör,
Elszöktem most is önmagam elől.
Végtelen éjszaka, jövőm megöl,
Nem kapok isteni szeretetből.

A lelkem tovaszáll hullámozva,
Olyan, mintha mást is el akarna...

Kisvárdá, 2003. február 12. /szerda/

A felejthetetlen

Tudom biztosan, hogy létezel valahol,
Olyan nincsen, hogy nekem senki sem dalol.
Talán te is keresel éppen valakit,
Ki járhatná veled a halál táncait.

Könnyedet innám, a véredben fürödnék,
Én lennék az, aki démonodtól megvéd.
Kéz a kézben, keresztül minden éjszakán,
Együtt lépnénk be az álmaink kapuján.

Milyen isten az, aki nem enged hozzád?
Tiszta szívvel gyaláznám meg a templomát.
Milyen élet az, ami nem veled zajlik?
A sötétben a sikoltásom hallatszik.

De hiába az összes megtervezett vágy,
Tudom, hogy nem láthatom soha az arcát.
Merengek, vajon ő is álmodik néha,
Vár vajon-e egy éjsötét, bús hollóra?

Most már nyugovóra hajtom zúgó fejem,
Végre véget ért ez a mai küzdelem.
Bárcsak örökkön-örökké aludhatnék,
És ott lent, az árnyban rólad álmodhatnék.

Kisvárdá, 2003. február 13. /csütörtök/

A maszkabál

Nem akarok olyan világban élni,
Hol nem tudok szabadon lélegezni.
Mindenkinek van nemes ellenfele,
„... aki bárhol, bármikor eltemetne.”

A karcsú vízesés hűvös lábánál
Felsóhajtott ma egy újabb szivárvány.
Egyszer fordult felém nagy ámulattal,
Máris keresztülnézett borzalommal.

Ahogy elhagyom a vörös nyarakat,
A simogató holdfény mutat jobbat.
Nincs bennem tűz, de a lángok nyaldosnak,
Írok majd egy új életet magamnak.
Fenn a kék hegyeken örök magányban,
A legfeketébb lány zokog javában.
Rövid az idő, rövidebb a nappal,
A jó remény száll el a madarakkal.

Kisvárdá, 2003. február 16. /vasárnap/

A Gonosz betánistái

Minden egyes nap csak ugyanaz,
Megfestem gyönyörű arcodat.
Mindig hazudok önmagamnak,
Oltárt építek a hajnalnak.

Senki földje, én élek rajtad,
Ne csak a testemet akarjad.
Ma hozzám ért egy vadidegen,
Énekeltem ott, a kereszten.

Remélem, holnap eljössz újra,
Várlak majd, ne engedj rossz útra.
Remélem, hogy láthatlak megint,
Feltárva szíved rejtekeit.

Vigyél el, rabolj el engem most,
Szemem kösd be, édesen suttozd
Örökké azt a borús mesét,
Mit lelkem csak tetőled remélt.

Tudom, hogy messze jársz, de azért
Egy pillantást még talán megér.
Megmutatom életem kincsét.
Csak te, más nem láthat énbelém.

Temess el hulló könnyeiddel,
Fagyosan izzó tekintettel.
Oltsd ki testeddel a bántó fényt,
Tudod, kedvesem a sötétség.

Kisvárda, 2003. február 22. /szombat/

Negyedíziglen

Elmondanom olyan nehéz,
Hogy a halált várom. Miért?
Könyöröghetnék, de minek?
Büszkén nézek szembe veled.

Elolvad műanyagarcom,
Most az igazit mutatom.
Hiábavaló, én tudom,
De mindig újra próbálom.

Ha egyszer találkozhatnánk,
Boldogság költözne hozzánk.
Ám így a magány az anyánk,
És a sötétség a barát.

Negyedíziglen átkozott
Legyen az erő, mi minket
Erre a világra hozott.

Kisvárda, 2003. február 22. /szombat/

Eltemetlek

Arcodat akárhányszor látom.
Elszakadni tőled nem tudok.
Már nem az a baj, hogy megjelensz,
Én vagyok, aki fölösleges.

Eltűnök szépen, köd utánam,
Nehéz kereszt nyomja a hátam.
Ha veled lehetnék kedvesem,
Faerun tündére szállna bennem.

Egyedül voltam erdő mélyén,
Könnyem folyt az éjszaka testén.
Ittam a mérget, nem volt senki,
Ki rohant volna segíteni.

Hazudok én önmagamnak is,
Álmaim éljenek egy kicsit.
Ne vegyél komolyan, nem kellesz,
Vágyaimban táncolok veled.

Ha bújnék bús barlang mélyére,
Meghalna a lelkem szerelme.
Nem akarok mást, örökölt ezt,
Ez keserű titkom, örvendezz.

Istenem... vess véget mindennek,
Vagy uralkodhassak teveled.
Dobj engem kénköves Pokolra,
Ha nem válhattam a hasznodra.

Kisvárda, 2003. március 1. /szombat/

Senki vagyok

A szemébe néztem utoljára,
Elhervadt végleg a szíve rózsája.
Nincs arra remény, hogy enyém legyen,
Beigazolódott minden félelmem.

Itt nem létezik a szent bocsánat,
Ami az enyém, csak fekete bánat.
Égess már el, vagy eméssz fel végre,
Sírjon hát újra életem szerelme.

Úgy könyörgött, mikor vele voltam,
Hogy titkaimat magam mögött hagyjam.
Nem voltam eléggé erős ehhez,
Most az elmém keserű halált tervez.

A sötétben, Liliom, én hívlak,
A könnyeimmel fakasztok tavakat.
Minden démonom eljön éjszaka,
És a lelkemet kegyetlenül marja.

Otthonodhoz vágyik égett testem,
A homályban az utat megkeresem.
Fájdalmak vezetnek; a szenvedés
Bátran lövi mérges nyilait belém.

Ablakod alatt fagyott pillanat,
Csókra nyitnád az éhező ajkadat.
Átélem az összes régi órát,
Melyekben tekinteted vetetted rám.

Álnok alkohol, ősi bódulat,
Mindig segít megutálni magamat.
De ha egyszer csak végleg elmennék,
Liliom, ígérd meg, leülsz majd mellém.

Kisvárda, 2003. március 6. /csütörtök/

Fantázia

És végül minden rosszra fordul,
Megkapjuk a Poklot jutalmul.
Titkolt bűneink vért kívánnak,
A testünkől nagyot haragnak.

Én. Megkereslek még akkor is,
Eladom lelkem szent szemeit.
Hívj egy démont elmém mélyéről,
Rád talál, és mesél a régről.

Néha csak vándorlunk, de olykor
A csönd kertjében imádkozunk.
Hegyekben istenek figyelnek,
Léptünkre tündérek röppennek.

Vad vízesés, alvó egyszarvú,
A magányos hold oly szomorú.
Szent druidák, tudós mágusok,
Harcra készen büszke lovagok.

Ősi ösvényen jutunk oda,
Ásít az alvilág kapuja.
Vége hát, minden jót Lily Anne,
A szürke lány zokog csendesen.

Kisvárdá, 2003. március 7. /péntek/

Harc után

Legyőztek a saját fegyveremmel,
Végeztek tehetetlen testemmel.
De csak gonosz álmokat találtak,
Mikor a lelkembe belemásztak.
Későre jár, lassan sötétedik,
A csillagom az égen feltűnik.
Alig látható, igen homályos,
Léte rejtett, titkos és magányos.
Az ásító szakadék olyan mély,
Nem találom meg soha a végét.

Én csak zuhanok a semmibe le,
De nagyon rettegne, ha itt lenne
Liliom, a hajnali szerelem.

A jeges szél süvít az arcomba,
A húst róla már régen lemarta,
Így nincsen hát többé önámítás...

Kisvárdá, 2003. március 7. /péntek/

Szenvedek

Nem tudom neked elmondani,
Lelkemet miért kell megkövezni.
Patakokban folynak könnyeim,
Senkikhez szólnak halott verseim.

Kezeim a szemeim előtt,
Eltakarják előlem a jövőt.
Már nem akarlak látni téged,
Tűzbe vetem a haló létemet.

Hiába a szó, összeomlok,
Nem vagy mellettem, teérted sírok.
Megtennél mindent, és nem érted,
A szívem miért taszít el téged.

Ezt nem sejtetik, csak néhányan,
Kik szenvedtek már az éjszakában.
Most rekedten és elfáradva,
Halált lehelnék szép ajkaidra.

Kisvárda, 2003. március 8. /szombat/

Mindenkit zavarok

Kihunynak lassan az északi fények,
Most tőled új életet remélek.
Ma láttam egy szellemképet, itt kísért.
Nem te voltál, talán vágyam igéz.
Mindenkit zavarok.
Mindenkit zavarok.

Gyere el, ne hagyd, hogy végleg elégjek.
Látod a hamut? Meg nem tért lelkek.
Én, ki többé vissza nem megyek, ó nem.
Itt a túlvilágon is kereslek.
Mindenkit zavarok.
Mindenkit zavarok.

Ne várj tőlem sokat, én nem az vagyok,
Ki átad neked fényes csillagot.
Csak eltévedt, gonosz álmokat találsz,
Betegen és fáradtan vár, csak rád.
Mindenkit zavarok.
Mindenkit zavarok.

Ha nem jössz el végre, hát nekem végem,
Lent a földben végzi álmos testem.
Hogy ne zavarjak oly sok érző embert,
Tépd ki végleg a merev, hús szívet.
Hiába.

Kisvárdra, 2003. március 14. /péntek/

A figyelő szem könnyei

Ha felkel az első napsugár,
A lelkemen egy mély léket vág.
Félholt vagyok félholtak között,
Ha az éj uralma megtörött.

Gyere akkor is, ha nagyon fáj,
Átkozz meg, legyek a félhomály.
Telihold és éji madarak,
Kárhozott lélekkel utaznak.

Harc a fénnel az örök létért,
A gyávák nyúlnak is fegyverért.
Úznek az idő tengerén át,
Agyuk egy szót ismer, a halált.

Eremben megkövesedett vér,
Átlátszó fátyol, ha hozzád ér.
Ott a fal, mi az egekig ér.
Igyál egy kortyot, létünk a vér.

Kisvárda, 2003. március 18. /kedd/

A vér átka

Büdös vagyok, vértől bűzlő,
Aurám mély, titkokat őrző.
Fogadtam, eltűnök végre,
Szívem húz, karók közepébe.

Várom a halált, tiédet,
Nem látsz semmit, hagyd el életed.
Kérlek most, vigyázz magadra,
Véres a tested, kéjt akarna.

Vegyél vissza, nézzél körül,
Úgy itt hagytál, érzések nélkül.

Különc vagyok, de nem tűröm,
Csúfos lényedet én megtöröm.

Kisvárda, 2003. március 22. /szombat/

Istenek istenekhez

Hozzuk létre a tökéletes káoszt,
Születése előtt térdel is imához.
Ki oly fekete, mily senki nem lehet,
Utak a koldus szívéhez ne legyenek.

Lesz miért büntetni az átkozottat,
Kiélhetjük az isteni vágyainkat.
Szenvedjen csak bátran, minden percében,
Tévedjen el önmagában, életében.

Egy ember nem számít, többek élhetnek,
Nem is mocskoljuk így mi be a kezünket.
A halál után égni fog a lelke,
Milliónyi kérdés lesz majd a fejében.

Üvölt a kárhozott, arccal az égre,
A vérében úszik a megkínzott teste.
Átkot szór rátok, ami beteljesül,
Sötétség borul a földre végezetül.

Kisvárdá, 2003. március 23. /vasárnap/

Az Én titkos földje

Látod-e a lángokat, ha kialszik a tűz?
Hallod-e a hangomat, ha az éj hozzád űz?

Ártatlanok a szemek, hazugak a szavak,
Elfásult mondatok hagyják el az ajkadat.
Csendes az éjszaka, alszanak a madarak,
Szikrázó holdsugár borzolja a lombokat.

Halkan szól a zene, egy másik világba hív,
A lelkem minden egyes nap egy új csatát vív.
Az árnyékok között látványod felmelegít.
Becsben tartom én, hidd el, a magány szemeit.

Álmaim démona a hollók baljós szárnyán
Érted repül, segítene eltévedt társán.
Maradj kicsit még, ne menj el, elült a járvány,
Ne vessünk együtt a múltunk csúfos halálán.

Magas hegyek őrzik azt az elhagyott földet,
Hol minden idegen könnyen bajba kerülhet.
Az én hazám, ahová meghívlak most téged,
A legelső és a legutolsó vendéget.

Látod-e a lángokat, ha kialszik a tűz?
Hallod-e a hangomat, ha az éj hozzád űz?

Kisvárdá, 2003. március 27. /csütörtök/

Vágyódás

Ha átölel a sötétség,
Sokan már menekülnének,
Pedig mindene olyan szép.

Ott békén hagy a fény fia,
A zavaros jelenlétét
Úzi a másvilág bája.

Elvárásolt képeken át,
Ahogyan csak én akarom,
Úgy tekint rám a valóság.

Elszakadt lelkek vágyai...
Most kitörésre készülvén
Ébrednek gonosz tüzei.

Gyere, vagy végleg lemaradsz,
Mikor ezer fénylő könnycsepp
Egy régi életet fakaszt.

Kisvárdá, 2003. március 28. /péntek/

Jelenünk múltjának véges jövője

Az idő túlmutat önmagán,
Jelek az alvilág kapuján.
Vörösen izzó gonosz betűk,
Testet ölt egyszer az értelmük.

Milliónyi sors és gondolat,
Őrzik az isteni magvakat.
Tudtuk nélkül játsszák a mesét,
Átélik az összes szerepét.

Egy néma fal suttog neveket,
Gyalázzák a halott mennyeket.
Egy sötét képmás az égbolton,
Nem nevet senki a jóslaton.

Új korszak hajnalán valaki
Nem fél az életét áldozni.
Halálával megtisztul lelkünk,
Aztán teljesen elfelejtjük...

Kisvárdá, 2003. március 31. /hétfő/

Nem sikerült

Kitagadva a mennyből,
Nem félek már semmitől.
Felkereslek végre én,
Cinkosom a sötétség.
Keresztre feszítelek
Templomom új istene:
Érted élek örökké,
Végre az enyém lettél.

Gyógyír vérző sebekre,
Fátyol az emlékedre.
Forró napra hideg fény,
Mintha kést döfnél belém.

A rémálmom reflektál,
Értem már itt a halál,
Intek neked, ha látnál,
Egyszer még gondolj majd rám.

Kisvárdá, 2003. április 2. /szerda/

Hajnali könnycseppek

Csak hullottak a könnyei azon az éjszakán,
Arca eltorzult befalazott lelkemet látván.
Hajnalodott már, a város is ébredni készült,
Ő csak sírt, sírt keservesen, és egymagában ült.
Mögötte álltam, ahogy meghaltak a csillagok,
Ölve vigasztalták elfeledett barátok.
Visszatartva lélegzetem, mozdulatlan testtel,
Kínoztam önmagam a szörnyű következménnyel.

Ó, hogy tehettem vele, hogy mondhattam annyi jót?
Mint lángoló nyílvevesszők, a szép szívébe hatolt,
Büszke mivolta a sár tengerébe hanyatlott.

Emlékszem, felállt hirtelen, zavartan elindult,
Elfeledett barátokat és engem otthagyt.
Távolságot tartva, követtük a bús nyomait,
Láttuk félhomályban lüktető körvonalait.
A Pokol legmélyéről a fájdalmak fájdalma
Beköltözött ott akkor a védtelen agyamba.
Nem akartam én már őt többé sohasem látni,
De muszáj volt halálos bűnömmel szembesülni.

Kellett az az érzés, oly nagyon kellett, de mégis...
Ó, hogy tehettem vele, hogy mondhattam annyi jót?
Mint lángoló nyílvevesszők, a szép szívébe hatolt,
Büszke mivolta a sár tengerébe hanyatlott.

Angyalként égett egy napig purgatóriumban,
Ő azóta is ott van az én összes álmomban.
Ha ritkán a szakadt házamban vendég az öröm,
Szél töri ki az ablakot, emléke beköszön.
Szabadulni kellene, de azt sajnos nem lehet,
Egy üres szabadsággal meg semmit sem nyerhetek.
Nincs maradásom, de hogyha megyek, csak még
rosszabb,
A sátán ott lent napról napra egyre nyugodtabb.

Kisvárdra, 2003. április 3. /csütörtök/

Szikrázó mezők

Halotti leplet borít rám az éj,
Ó, nem, most semmitől sem kell, hogy félj.
Nézd a fákat, felettük a holdat,
Az erdő szülte sötét árnyakat.

A Pokol köve, isteni táblák,
Nem többek csupán, mint csalfa ábránd.
Hollók marják a fagyott perceket,
Valami bennem újra tönkrement.

Süvít a szél, nyaldosnak a lángok,
Neked most egy világot kínálok.
Legyél isten és sátán egyaránt,
Érezzem, hogy szíved hozzám talált.

Kisvárdá, 2003. április 4. /péntek/

Kelletlen szükség

Ne érj hozzám, mert meghalok,
Ne kérdezz semmit, nem hallok.
Hiába minden, testem ég,
Gyere majd, ha meghaltam rég!

Nem fáj semmi, jöhetsz bátran,
Ne várj, hajolj közel már ma.
Ha adnád magad, ne felejtse,
Arcomat kezébe tesse.

Hidd el, próbáltam mindent én,
Róttam az örület hegyét.
Most jég borít el engemet,
Suttogj nekem bús meséket.

Kisvárdá, 2003. április 20. /vasárnap/

Az éjszaka lánya feketében jár

A sötét látomás becézi kedvesét,
Még ma is gyászolja élete szerelmét.
Leszegett fejjel az úttalan utakon,
Otthagyta jelét a legöregebb fákon.

Jeges szél táncol a fekete hajával,
Nem törődik senki örök magányával.
Lelkében a tüzek kialudtak régen,
Szívből lenne könnycsepp valaki szemében.

Éjfélre hazaér, az ágyába zuhan,
Sarokból egy csontos kéz, pont reá mutat.
Hideg eső kopog a vékony ablakon,
Nem tud erőt venni az őt ért bánaton.

A csillagok ma este hát megsajnálják,
Fel a sötét égbe magukhoz szólítják.
Párjával bolyong a végtelen kozmoszban,
Nem vergődik többé a földi béklyóban.

Kisvárd, 2003. április 22. /kedd/

Nem az én a világ

Egy porszem vagy az élet sivatagában,
Múló villanás egy sátáni álomban.
Túl kell, hogy lépj isteni határaidon,
Külső éned tárd fel, ne légy halálodon.

Ne hidd, hogy haláloddal megszűnik minden,
Minden folytatódik majd ugyanúgy szépen.
Nem hagysz te magad után miránk itt semmit,
Csak egy nyomorult elkorcsosult magvait.

A legnagyobb öröm nekem a magányod,
Nincs oly csodálatos, csak ha azt láthatom.
A sötétség még rágódik a lelken,
Nem lesz senki, aki kesereg léteden.

Ha nem hiszed, az félelem a világtól,
Nem kaptál te semmit szenvedő anyádtól.
Az Istent kéred, de nem figyel ő terád,
Sok a dolga, szórnia kell ezer átkát.

Gyere velem, felejts most el végleg mindent,
Dobd el magadtól az ördögi szerelmet.
Hagy lássam csak, hogy milyen is vagy legbelül,
Arcom ragadjon az átkozott véredtől.

Kisvárd, 2003. április 25. /péntek/

Névtelen levél

Nem, ő nem szökik már utánam,
Nem, ő nem fürdik már magányban.

Utóbb a megszokás szemében,
Fájdalmat ébresztett lelkemben.

Meghalok érted, de ne felejtsd,
Összes értem hulló könnyedet.

Nemsokára én örült leszek,
Neked rosszat sohasem teszek.

Liliom,
Zenédet hallom,
Minden magányos.

Kisvárdá, 2003. április 29. /kedd/

Tölgyodú

Nehéz a csend, vakít a fénye,
Karót döfnek vámpírszívembe.
A magány és a szent szabadság,
Ma este is kézen fogva jár.

Éjszaka istene vigyázz rám!
Kalandra hív a vérző talány.
A reggel volt olyan kegyetlen,
Más világba küldte kedvesem.

Zöldellő erdők, tarka rétek,
Hervad mind, ha közelbe érek.
Az ég is bős villámokat szór,
Öreg fa odvából tündér szól:

„Ha végre magadat megismered,
Az egész világot megértheted.
Te vagy Isten és szenvedő fia,
Miattad hal meg lelkednek álma.
Gyere, táncolj velem és menj szépen,
Az erdő, a tarka rét, hagy éljen.”

Kisvárda, 2003. április 29. /kedd/ - 2003. május 2. /péntek/

Esti fekete ima

Kettétörtem a világ gerincét,
Az istenem nem lát mást, csak szenvedést.
Derékig állok százak könnyében,
Itt vagyok most, az örület kertjében.

Sötétség van a rút lelkem mélyén,
El is égtem már a kárhozat tüzén.
Az éjszaka a szerető hazám,
Fény gyermekei, nem érhetek hozzám!

Ha a hollók szemével láthatnám,
Hogyan enyhít néha a mély bánatán,
Érezném én is a tél melegét,
Hallgatnám aztán őrzítő zenéjét.

Ezernyi mosolygó ostoba lény,
Nem látja egyik sem, hogy közel a vég.
Menti mindenki becses igazát:
Szabadon terjedő lelki rothadást.

Kisvárdá, 2003. május 8. /csütörtök/

Feltétel nélkül szeretett

Madarak szárnyán utazott,
Ha kellett, ő is hallgatott.
Szándékosan pusztította...
Önmagát is feláldozta.

Nem érzett ő szégyent soha,
Különben is: „Mi lenne, ha...”.
Nyílt tekintete csak ámult,
Olykor borzalmakat látott.

Nem adta fel, nem, nem, soha,
A legnagyobb kincset vágyta.
A jó szándék vezérelte,
Azért volt gonosz fegyvere.

Néha persze már megfáradt,
De bajból mindig kilábalt.
Rohant vissza az erdőbe,
Újra az ösvényt kereste.

Mikor eljutott végére,
Rábízta magát lelkemre.
Valami benne megtörött,
Mikor démonom felhörgött.

Kisvárdá, 2003. április 9. /péntek/

Más utakon

L-i-l-i-o-m...
Tényleg utoljára gondolok rád,
Szerelmet vallanék, ha hallanád.
Utoljára engedlek közelbe,
Lelkem veled csak többet szenvedne.
L-i-l-i-o-m...
Sohasem ismerhetem majd én meg
Értem elégett érzéseidet.
Minden kincset elvesztettem korán,
De víg voltál egy koldus oldalán.

L-i-l-i-o-m...

Végezetül kedves voltam hozzád,
Megszültem újra a remény lángját.
De ha újra engem megkeresnél,
Elűz majd a magány, a sötétség.

L-i-l-i-o-m...

Küldték értem a bölcsek urait,
Elloptam az éjszaka kegyeit.
Magam vagyok egy nyirkos börtönben,
Nem akarok fürdeni napfényben.

L-i-l-i-o-m...

Ó, a reggel, ha itt lesz majd végre,
Áldást mondok a merev kötélre.
Süssön a nap és legyen karnevál,
Az én lelkem már nem köztetek jár.

L-i-l-i-o-m...

Démonok hívnak, jajgat a vén hold,
Azt, hogy szeretsz, nekem sohase mondd.
...válj köddé, tűnj el a napsugárral...
Te tőlem csakis jobbat érdemelsz,
Éppen ezért énnekem se kellesz.

Kisvárdá, 2003. május 21. /szerda/

Ismeretlen szépség

Megláttam az arcodban egy új világot,
Elkaptam a sejtek közti valóságot.
A gyönyörű fénye sugárzó bensődnek,
Gyógyírként szolgált az elsorvadt lelkemnek.

Sejtelmes zene a csendben, csak én hallom,
Mosolyod eltompítja az akaratom.
Önkontroll nélkül, szemem megva...

Szavakkal elmondani ezt képtelenség,
Tíz percre elűzted életem zord telét.

Kisvárdra, 2003. május 25. /vasárnap/

A portál

Ott voltam én valaki álmában,
Testem ringott egy puha bárkában.
Érdekes, de mindenki üldözött,
Minket a közöny meg nem fertőzött.

Csak egy pár pillanat volt az egész.
Mit láttam, minden szépséggel felér.
Benne volt minden, kezdettől végig,
Az összes eltiport, mély érzésig.

Emlékszem könnyörgött, hogy bízhasson,
Szerelmünk örökké megmaradjon.
Megígértem, nem kapnak el soha,
Csókot leheltem puha ajkára.

Amikor nem volt már másik kiút,
Régi fájdalomam újra kiújult.
Felébredt a testem ösztönösen,
Az üres valóságba kerültem.

A portálunk bármikor megnyílhat,
Ezért az álmomat ne zavarjad.
Van odaát, aki csak énrám vár,
Hol neki is üres a valóság.

Kisvárd, 2003. május. 28. /szerda/

Halott múzsa

Az idegen börtöne egy újabb világnak,
Odaadna mindent a vigyorgó halálnak.
Elölről lehet kezdeni az összes imát,
Vagy tövestől kitépni az édenkert fáját.

Nem szabad, hogy ismét kínozza inspiráljon,
Majd végezetül aztán szívből megutáljon
Egy gusztustalan, ostoba, emberi lélek,
És hogyha az kellene, Istentől sem félek.

A felnyíló titok bármikor vonzó lehet,
De én nem fogok megosztani semmit veled.
A kezdet és a vég között van még valami,
Amit senkinek nem volna szabad átélni.

Csak vak ürügy a kárhozat és a megváltás,
Hogy leláncold az elméd minden kéjes vágyát.
És aki kivétel, vagy éppen egy lázadó,
A mi szemeinkkel soha meg nem látható.

Ha tagadsz valamit, hiszed a létezését,
És ha nem fogadod el, öld meg végre testét.
Habár élhetsz szabadon is, korlátok nélkül,
De akkor, mondd, miért kell elhalnod legvégül?

Kisvárdá, 2003. június 10. /kedd/

666 ütés

Elhagyott erdők, magányos szirtek,
Lerombolt falvak, megölt emberek.
Könnyek és az örökkévalóság,
Zavart nyugalom, álmos hazugság.

A kényelem izzó trónján ülve
A testünk minduntalan kihűlne.
Mosolyt vágtak arcunkra késükkel,
Vérük keveredett a vérünkkel.

Míg alszunk, a fülünkbe suttojják
A létező összes sötét dogmát.
Sohasem vagyunk ébren teljesen,
Keressük a hibát az egekben.

Fakó képekből összeállt képlet,
Nem lehet tiéd, hiába kéred.
Rajtunk tesztelik az új mérgeket,
Mégis, úgy imádjuk az életet.

Kisvárdá, 2003. június 12. /csütörtök/

Új fény

Milyennek látsz, amikor vétkezek?
Ha téged durván vérig sértelek.
Milyen, ha mámorosan beszélek?
Ha szavaimmal az égbe viszlek.

Ami belsőmből néha kiárad,
Nem az, amit mélyebben találhatsz.
Ha nem vagy túl fáradt, és van kedved,
Nyisd fel ma a belső szemeidet.

Ott lent, az édes álmok bugyrában,
Minden lélek egyetlen karmában
Csak rád vár.

Kisvárdá, 2003. június 12. /csütörtök/

A sajtó lélek nem felejt

A szavaidat ma is hallom,
Akkor is, hogyha nem akarom.
Látom a bántó tekintetet,
Mellyel szemed lelkemmel végzett.
Itt van újra eltökélt arcod,
A fülemben cseng gyilkos hangod.

Itt, most, hol a világ meggyötört,
Kihúzkod a szívemből a tört.
Visszatérsz, és mosollyal megkérpsz,
Hangok nélkül is nekem mesélsz,
De az ezüst csillagok alatt
Eltaszít tőlem egy mozdulat.

Ne gyere közel újra, megöl,
Még ha az összes fal le is dől.
Kérem a tört, hogy szabaduljak,
Átadom magam a haragnak.
Nehéz léptek visznek előre,
Vérem csorog fehér felhőkre.

Kisvárdá, 2003. június 13. /péntek/

Az éj örök

Eltávozni készül, ami én vagyok,
Elrepít az álmod mindig, ha hagyom.
Nem kellek itt a világon senkinek,
Mégis van, hogy lelkem örömtől reszket.
Ha látlak a képzelet mámorában,
A vérem megpezszdül a félhomályban.
Csak veled, és csak hozzád, más nem is kell,
A valóság utánam nyúl száz kézzel.
De nem érhet el, mert ha megtalállak,
Mindent átadok a fantáziámnak.
Nem számít semmi, nem ér el bántó fény,
Kéz a kézben, és miénk az örök éj.

Kisvárdá, 2003. június 14. /szombat/

Gusztustalan

Undorodom mindentől, mi él, mozog,
Ez a világ nekem nem ad otthont.
Émelygő gyomorral nézem arcodat,
Remélem, rád is vár a kárhozat.

Isten átka, hogy még mindig itt vagyok,
Hisz' nem adott nekem bátorságot.
A túlvilág felé egy lépés kéne,
Óvna végre a sötétség leple.

Nem érezhetem jól magam sohasem,
A gonoszság átsegít mindenem.
Egyedül, átfázva és vak magányban,
Ne keress meg az édes talányban,
Mert véged...

Kisvárdá, 2003. június 15. /vasárnap/

Eltévedt madarak dala

Ha létezne a Sátán,
Már eljött volna hozzám.
Ha létezne az Isten,
Már nem maradna csendben.

Nem létezik egyik sem,
Nem, az én lelkemben nem.
Emléke engem felfal,
Miatta minden elhal.

Ha valaki jó hozzám,
Elégetem őt máglyán.
Nem leszek nyílt sohasem,
Halj meg szépen kedvesem.

Ha lenne másik világ,
Megtalálnál odaát.
Ha lenne itt most élet,
Elrabolnám szívedet.

Ha véremet kiontod,
A testemet boncolod:
Hallgasd, ez a csend szava,
Eltévedt madár dala.

Kisvárda, 2003. június 18. /szerda/

Világok bukása

Minden nap és minden éjjel
Szembenézek a veszéllyel.
Ölted bennem a szavakat,
Szültél sátáni hangokat.

Újra és újra próbáltam
Otthont lelni a világban.
Egykoron elbújtam benned,
De nem adtál menedéket.

Örökké mutattad, mily szép,
Ami sosem lehet enyém.
Ősi ösztönöd feltámadt,
Hogy a gyengébbet bánthassad.

De végül messzire mentél,
Szívemből húztam a pengét.
Fegyvered ellened fordult,
Az arcod fénye eltompult.

Kisvárda, 2003. július 6. /vasárnap/

Szunnyadó borzalom

Hogyan lehet ekkora sötétség?
Lapul valami a lelkem mélyén.
Gonosz vigyor van az égett arcán,
Angyali szárnyak megroppant hátán.

Beszél hozzám, övele kell mennem,
Minden este suttogja énbennem.
Ő egy parazita, fényben bűvő,
Nem más, mint az Istent megtagadó.

Vár akár éveket is, ha az kell,
De a végén úgyis mindig ő nyer.
Nem vagyok első, sem az utolsó,
Akiről lemond a Mindenható.

Most is itt van, mozdulatlan, alszik,
Csöndes tüzet rakott, az melegít.
Születik bennem egy őrült vihar,
Aztán legvégül mindenem elhal.

Éppen felnyíltak vörös szemei,
Tekintetét épp reám szegezi.
Csak ne tomboljon, ne legyen mérges,
Eltaposhat engem, mint egy férget.

Kisvárda, 2003. július 7. /hétfő/

Az élet alkonya

Ma megtaláltam a legöregebb fát,
Nem kell hát tovább keresgélnem immár.
Véget ért utam a démonok földjén,
Elfelejték mindent, ami megtörtént.

Egy új élet egy új halál is egyben,
Nem szerepelsz többé a terveimben.
Ott leszek, hol szabad a fantázia,
A lényemnek nem kell eltorzulnia.

Legendák éltetik bátor hősünket,
Köd lepi el a vidám temetőket.
A homályból bús, szomorú zene szól,
Ott sír mindig a törött szárnyú holló.

Messzi tájakon az élet titkai,
Nem tudom magam ideát tartani.
Hallom az ősök hangját, engem hívnak,
Talán ők is csak bánatot hordoznak.

Kisvárda, 2003. július 8. /kedd/

Nekrológ

Ami lejátsszódik, az nem emberi,
Valakit ölnek az élet terhei.
Egy istenektől kapott kínzó érzés,
De hogy szomorú lenne, az tévedés.
Az arra tartó út kegyetlen, hideg,
Az utolsó gyertya hófehér, fényes.

Tudom, könnyek néha visszatartanak,
Halálig tartoznak a fagyott holdnak.
Te és önmagad elválaszthatatlan,
A bensőd írása olvashatatlan.
Utolsó lélegzet, minden mindegy már,
Úgysem jössz el, mire várjak akkor hát?

Megmondom neked azt, hogy ki vagyok én,
Itt a legostobább földi élőlény.
Kaptam én valamit, de nem érdekel,
Ami a másoké, az, mi nekem kell.

Átkok között,
Imák mögött.

Minden sor aláhúzva,
A lényeg eltiporva.

Kisvárdá, 2003. július 9. /szerda/

Vak unikornis

Én alkut kötnék a Gonosszal,
Átadnám lelkem, akár azonnal.
Csak egy évet kérnék cserébe,
Nem lenne embernek menedéke.

Isten, se Ördög ne keressen,
Ott lapulnék én mindig tebenned.
Belopóznék hozzád éjfélkor,
Hallhatnád, a halál neked dalol.

Lerombolnám a templomodat,
Meggyaláznám a szép sírjaidat,
Elégetném a vagyonodat,
És neked adnám a rémálmodat.

Ha a mese végleg véget ér,
Az örület neked újat ígér.
És ha eljön majd az az idő,
Az életfa úgyis újra kinő.

Kisvárda, 2003. július 16. /szerda/

Egy halott ember suttogja

„Vigyél el egy helyre, hol alhatok,
Ahol rám sütnék a csillagok,
És örökké csak veled álmodok.”

Szavai bemocskolták az estét,
Démonok kínozták a lelkét.
Nem volt erőm kívánni a végét.

Rejtve maradt a lelkének földje,
Talán most is velem lehetne,
Életre kelne az ősz jókedve.

Szétzúzva heverek most előtted,
Ám nem muszáj testem temetned,
Ha érzem, hogy kellek, visszatérek.

Szemembe ragyog gonoszán a nap,
Nincs már tündére a tavaknak,
Velem sírnak a szürke madarak.

„Napról napra csak kevesebb vagyok,
Belül idegen zenét hallok,
Azt hiszem, hogy én már itt maradok.”

Kisvárdá, 2003. július 16. /szerda/

Ösztönös gyűlölet

Mindenütt jó, mert sehol sincs otthon,
Képmásom lóg idegen falakon.
Aki ismer, nem tudja, ki vagyok,
Az erdő mélyén otthont találok.

Lakj bennem, feketítsd be szívemet,
Ha menekülnék, öld meg testemet.
Temess magadba, vágd belém neved,
Csorgasd síromra mézédés véred.

A mennyekből nem száll alá soha,
Nincs kedve turkálni a mocsokban,
De a hold alatt belém mar az éj,
Remélem, a lelked retteg és fél.

Kisvárdá, 2003. július 21. /hétfő/ - 2003. július 22. /kedd/

Még itt

Romokban áll itt minden,
Nehéz tebenned hinnem.
Hagyj el már inkább te is,
Mosolyom, hidd el, hamis.

Felnéztem ma az égre,
Vágytam pokol-tüzére.
Semmire sincs itt válasz,
Enyém a perverz vágyad.

Átlátok már mindenkin,
Léted aljas titkain.
Felkészültem az útra,
A fertőző csókokra.

Elhagyom most magamat,
Egy őszinte mozdulat.
Sírok, mások nevetnek,
Gyilkolok, mennybe mennek.

Mit is jelent ma hinni,
Könnyek tavából inni?
Árnyam borul lelkedre,
Testem lángod égesse.

Majd elhiszed, ha nem látsz,
Testvérem a rút halál.
De egyszer visszatérek,
Készülj, magammal viszlek!

Kisvárda, 2003. július 25. /péntek/

Nem kérek

Nem kérek bocsánatot, mert nem lehet,
Ha erre születtem, hát így halok meg.
Nézz most rám, én örökké szabad vagyok,
Beteljesült vágyak, mit hátra hagyok.

Én legalább lélegzek még és élek,
Nem csak távoli álmokat kergetek.
Megélem a percet, az utam járom,
Mégis azt hiszed, hogy te jobb vagy nálam?

Éppen olyan perverz vagy te is, mint én,
A szíved kemény jég, akár az enyém.
Az igaz, az emlék minden vagyonom,
De az üres éned nekem jutalom.

Az én számomra csak egy korhadt fa vagy,
A testem a testeden él és vigad.
Nem bántalak, tudod, én gyorsan ölök,
Ne félj, kínod nem lesz lassú vagy örök.

Ha álmaimban majd láthatlak végre,
Megragadlak, veled zuhanok mélyre.
Elfelejttem bajom, ha találok mást,
Ha lángol a húsa az izzó trónján.

Talán csak egy torz, beteg állat vagyok,
Talán tebenned önmagamát látom.
Talán nem tart soká keserű harcom,
Talán befelé fordítom az arcom.

Kisvárda, 2003. augusztus

A lélek beszéde

Megátkoztak egy újabb testtel,
Küzdhetek ismét a bűnökkel.
Olvasom újra az unt könyvet,
Nézem újra a szakadt filmet.

Elme mögött az ajtó zárva,
Gyászt hozok én a valóságra.
Egyre csak vonszolsz magad után,
Nem tudsz semmit rólam, és ez fáj.

A kínokat én is átélem,
Pedig nem kértem tebelőled.
Ketrebben elzárva évekig,
Eltakarnak engem szemeid.

Néha hiszed, az élet álom,
Van úgy, hogy halálodat várom.
Olyan is, hogy sajnállak téged,
Adok könnyeket, ha nem kéred.

Nem vagy semmi, és néha érzel,
De az élet rossz útra terel.
Kitörnék innen, de nem hagyod,
Ember, örökké rabod vagyok.

Volt már, hogy eladtak gonosznak,
A Pokol mélyére ledobtak.
A szabadság bárhol jutalom.
Hiányom látszott az arcokon.

Isteni erőkből születtem,
Önmagamat meg nem ölhetem.
Halálomról más dönt felettem,
Úgy látszik, én rabnak születtem...

Kisvárdá, 2003. augusztus 5. /kedd/

Mentsd meg magad

Ha úz az eső, és nincs hová bújnod,
Ha nem láthattad már régen a napot,
Ha számodra nincsen reggel, csak az éj,
Ha lelked itt örökké reszket és fél,
Mire vársz még, mondd?
Hagyd el végre ezt a világot!

Nem vagy fa, mi egyetlen erdő foglya,
Nem vagy folyó, mi csak egy partot moshat,
Nem vagy madár, aminek egy égbolt van,
Nem vagy angyal, ki csak egyről dalolhat,
Mire vársz még, mondd?
Hagyd el végre ezt a világot!

Úgyis bánatba fordul minden, hidd el,
A nevető halállal szökjünk mi meg,
Másokért fogantunk, nem vágyainkért,
Induljunk, nem élhetünk önmagunkért.

Vagy maradsz, de akkor a magány miatt
Magadhoz intézed okos szavaid.
Elzárnak a világtól, mondván: örült,
Úgysem bírnád el azt a kettős börtönt.

Kisvárdá, 2003. augusztus 6. /szerda/

Volt, hogy kiléptem a testemből

Valaha volt szerelem,
Annyira már nem is emlékszem.
Lehet, azt is álmodtam,
A vak valóságba áthoztam.

Valaha volt valaki,
Nem tudtam neki semmit adni.
Istenhez fordult és kért,
A sötétből egy angyal remélt.

De bennem ördög lakott,
Énbelőlem mindent kilopott.
Lelkem talán meg is halt,
A gonosz vígan uralkodhat.

Óva int az emléked,
Mert kiapadt a tenger bennem.
Tudod, itt van a sötét,
A valóságból nincs menekvés.

Adj otthont sűrű erdő,
Addig, míg a megváltás eljön.
Az ítélet súlyos lesz,
Vigasz, van, kire emlékezzek.

Kisvárda, 2003. augusztus 7. /csütörtök/

A világ peremén

Mi régen olyan fontos volt,
Most kecsesen sárba dobod.
Vissza se nézel, mint szoktál,
Nem is gondolsz többé már rá.

Hiszen a boldogságé vagy,
Elfelejtéd az álmunkat,
Mi nélkül meghaltál volna,
Bárcsak az éj visszahozna.

Idelent még örök a tél,
Itt nincsen nap és nincsen fény.
Mindenki szenved mindennap,
Nem jön a megváltó holnap.

Kisvárdá, 2003. augusztus 11. /hétfő/

Indulásra készen

Az avarban lépteket hallok,
Szívemben félelmet találok.
Izzadtságban úszik a testem,
Megfövök lassan a hidegben.
Most Isten szemébe tekintek,
Úgy látom, hogy engem megvetnek.

Kisvárdá, 2003. augusztus 12. /kedd/

Árnyéklány

Gyűlölöm a reggeli napfényt,
Nekem nem adott, örökké kért.
Nem is kívánom én többé már,
Az én szerelmem a félhomály.

Levágta karomat, lábamat,
Péppé zúzta komor arcomat.
Testem rejtette mások elől,
Rothadásra ítélt legbelül.

Ha elindul, hogy felkeressen,
Veszéllyel kell, hogy szembenézzem.
Tíz körömmel marják majd lényét,
Ha háborgatja sírom mélyét.

Ha éleszti halott lelkemet,
Nem lesz már olyan, mi elvehet.
Nem hagyjuk el a mély éjszakát,
Még ma indulj hozzám, Árnyéklány!

Kisvárdá, 2003. augusztus 19. /kedd/

Az egyetlen emberhez, aki engem akart

Gyűlölöm a reggeli napfényt,
Elűzte tőlem kedvesem szívét.
Próbáltam, nem tudlak feledni,
Olyan jó volt tebenned megbújni.

Már soha, ó, nem megyek oda,
Hol párod hideg kezedet fogja,
Nem kérdezed, hogy mi lesz velem,
De azért fürkészs a tekinteted.

Nem kapsz választ, tőlem nem, soha,
Mint régen, mikor lelked akarta.
Minden este, elalvás előtt
Könnycsepp csordul ki a szemeimből.

Az éjben te utánam szöktél,
Szemed tőlem egy világot remélt.
Kezemet elhúztam kezedtől,
De maradtál, hajtva a reménytől.

Pedig nem vágytam mást, csak téged,
Hogy csúffá tett, gyűlöltem az Istent.
Minden zokszó, mi értem fogant,
Még most is kísérti álmaimat.

Mondták, nagy kincs lapul szívemben,
De mit ér, ha nem adhatom neked?
Önpusztításba fordul lényem,
Sajnos, már régen nincs kitől kérnem.

Jön az idő, elhagyok mindent,
Utoljára felkereslek téged.
Szomorú dalt ontó zongora,
Fájdalmat okoz újra és újra.

Lehet, hogy nem tudod meg soha,
Miért nem úsztunk örömben, jóban.
Ha jó a sors, füledbe súgom,
Hogy tudd, mi okozta az alkonyom.

Talán rám nézel, és marasztalsz,
De ha megtudod, nincs, mi visszatart.
Kegyetlen, brutális valóság,
Bennem teljesen kihalt a jóság.

Most mással látlak, de én értem,
Vesztett pillantásodban megérzem,
Nem ő az, csókod sem őszinte,
A magány játszik veled és vele.

Kisvárda, 2003. augusztus 26. /kedd/

Szeress a távolból

Mint hideg eső, zuhog a könnyem,
Biztat arra, végleg befejezzem.
Megtagadtam minden barátomat,
Sötét pillád kelti álmaimat.

Ha nem kellek így senkinek, hát jó,
Talán befogad az izzó Pokol.
Ott leszek én, ha kell, és szenvedek,
Földöntúli kín, amit átélek.

„Ha a gonoszt akarod, menj még ma!”,
Szívéből a szívemet kizárta.
Bár ismert, de nem tudta, ki vagyok,
A lelkére én semmit sem hagyok.

Nem próbált meg senki felemelni,
Sajgó lelkemet felgyógyítani.
Igaz, volt, aki közelembe jött,
Karnyújtásnyira nyelte el a köd.

Nem akarok én már soha semmit.
Elfeledni az élet perceit.
Ha az éj közepén kérlek téged,
Már ne gyere, mert elvesztem végleg.

Kisvárd, 2003. augusztus 28. /csütörtök/

A földi élet végnapjai

Teli torokból felzokog a természet,
Eldobom azt, ami belőlem született.
Zavartan repkednek elnémult madarak,
Szél cibálja az örök-nyugodt lombokat.

Kavarognak az égen a sötét felhők,
Füvet táncoltatnak a mágikus erők.
A fájdalmat érzem, de nem látok képet,
Az agyam elhozza a szép emlékeket.

Sétáltam az utcán, és reméltem némán,
Örökké csak némán,
Repülhet majd bennem is, a szárny nélküli,
Daltalan kék madár.

Vigyél oda, ahol él még a varázslat,
Hol beborít engem a reggeli harmat.
A hely, hol fehérbe öltözik át minden,
Legyen most már mélyen, mélyebben csak bennem.

Tedd meg nekem, ha kérlek, ne mondjál nemet,
Vagy gyere velem, adok neked is helyet.
Elhagyjuk a vonagló univerzumot,
Lelkünk sohasem lehet már újra halott.

Kisvárdá, 2003. augusztus 29. /péntek/

Istenkáromlás

Azt hiszed talán, hogy megvéd téged
Az Isten, kitől nem lehet kérned?
Legyen tiszta agyad, és vedd észre,
Szomjazz te is a Pokol kéjére.

Beszorítva rút szabályok közé.
Szítsd fel végre a vágyaid tüzét.
Égjen benne minden, mi tilos volt,
Hamuját edd, hogyha az Isten holt.

Nem jön el érted becsapott fia,
Érezd, hogy nyaldos Lucifer lángja.
Add át magad, legyél te is örült,
Élted ne hamis imádsággal töltsd.

Te rabszolgája vagy a keresztnek,
A sötétség fia végez veled.
Véred a Poklot színezi meg majd,
Hiába áll könyörgésre ajkad.

Megalázott Isten az étellel,
Nem érhetsz fel ördögi tervével.
Ami itt van, add meg a testednek,
Ne legyél börtönőre lelkednek!

Kisvárd, 2003. szeptember 5. /péntek/

Vasárnapi szürke eső

Fekete madár száll az égen át,
Szemében élete, nem nézne rám.
Hajnalodik, hunynak a csillagok,
A végén a madárral elhalok.

A képzelet a valóság előtt
Takarja, mi már annyiszor megölt.
Csak a halál választhat el minket,
Ríkatja az eltévedt gyermeket.

Nincs eredendő rossz, eleve jó,
Tetemtől válnak olyanná dolgok.
Álmodok egy végtelen éjszakát,
Ne sirasd meg az idő múlását.

Jöhetsz, és megbújhatsz a lelkemben,
Fürödhetsz a lángok tengerében.
Egy más fantázia, újra álom,
A helyemet végleg megtalálom.

Nincs mit mondanom, csendbe költözöm,
Emléked biztos, hogy visszaköszön.
Az enyém vajon ott lehet veled?
Bénítja-e még táncoló tested?

Kisvárdá, 2003. szeptember 9. /kedd/

Az esőkirály II.

Száll az ének szájról szájra,
Az Esőkirály legendája.
Itt élt köztünk, megkínozták,
A szerelmét a Tóba dobták.

A Tó mélyén Tündérkirály,
Megsajnálta, és elment hozzá.
Adott neki ambróziát:
„Felejtsd már el az Esőkirályt!”

A Tündérkirály sok éve
Boldogan él a kedvesével.
Kéz a kézben, minden este,
Nevet újra a szép szerelme.

Ezalatt a Hegy gyomrában,
Ősrégi, poros sírkamrában,
Sötét tanok követői
Az Esőkirályt megidézik:

„Kelj fel sírodból, ó, Nagyúr,
Birodalmad immár sárba hullt.
Szolgáid közül utolsók,
Itt vannak a Sötét Mágusok.”

Szólt a hat gonosz varázsló,
Elmúlt, sötét ígét mormolók.
Villám csapott le a Hegyre,
Pont az Esőkirály szívébe.

*„Előttem napsugár, utánam szivárvány,
Én vagyok újra, a szürke Esőkirály.
Hosszú volt az álom, de néktek köszönet,
Isteni erőket szülök hát bennetek.”*

A Király és hat szolgálja,
Kilép így most a napvilágra.
Árnyékuk beborít mindent,
A napot, az eget és földet.

Csaták az Esőkirállyal.
Nincs had, mi bírna hatalmával.
Ó, te szegény Tündérkirály,
Sötét Mágusok csapnak le rád.

Az Esőkirály győztesen
Szerelmével él a mélységben:
*„Előttem napsugár, utánam szivárvány,
Véreden élek, ostoba Tündérkirály.”*

Kisvárdá, 2003. szeptember 10. /szerda/

Néma szavak

Pattanásig feszül a húr,
A legszebb kép is eltorzul.
Csak állok némán és nézem,
Szökik az érzés belőlem.

Nem is vagy már olyan tiszta,
A világ mintha meghívna.
Lassan megleled helyedet,
Elvesztet igaz énedet.

Olyanná válsz, ki idegen,
Nem mozdul a halott kezem.
A gyémánton több réteg sár,
Az élettől kaptál ruhát.

Akad még benned csillogás,
De a fénye már halovány.
Kérve kérem egek atyját,
Teremtsen már ma elmúlást.

Kisvárdá, 2003. szeptember 28. /vasárnap/

Árnyam a síron túlról

Vérző angyalok táncolnak most előtttem,
Szemeik kiszúrva, nyelvüket kiteptem.
Furcsa vágyak gyúlnak mostanában bennem,
Ti szerencsétlenek, mondjátok, mit tettem?
Most már nincs visszaút, végleg bevégeztem,
A Pokolban már rég készítik a helyem.

Minden percben, amíg még köztetek vagyok,
Nektek gyászos napokat örömmel hozok.
Fullasztó hazugságok a kereszt alól,
Szemedben látszik, lelked kiélt és gyarló.
A felszentelt könyv, és a puritán templom,
Nem más csupán, mint egy vérszomjas hatalom.

Ha lenne számomra gyógymód, már nem kérném,
Hagy égjek csak porrá a kárhozat tüzén.
Megtisztítanak a szentségtelen lángok,
Visszatérek aztán, nem véd meg imátok...

Kisvárdá, 2003. október 1. /szerda/

Elmebaj

Világosítsd meg még ma elmédet,
Aztán engedd szabadon lelkemet.

Ha olykor bezárodok, rájövök,
Lényemben az ősi szem meghalhat.
A „minden nap”, az „minden éjszaka”,
Mondd csak, ki is az a Jézus Krisztus?

Vörös, Kék, Szürke és A Fekete,
Csontjaidat tartom a kezemben.

Ha olykor bezárodok, rájövök,
Lényemben az ősi szem meghalhat.
A „minden nap”, az „minden éjszaka”,
Mondd csak, ki is az a Jézus Krisztus?

Szülőanyám kérve áll most eléem,
A vérem színezi meg a kezét.

Nem látom én a saját arcomat,
Nem hallom én a saját hangomat.
Nem tudom én, hogy kicsoda vagyok,
Nem értem én, hogy mire gondolok.

Kisvárd, 2003. október 6. /hétfő/ - 2003. október 7. /kedd/

A kísérő

Fázik minden, haldoklik a holló,
Eljött most a lelkembe markoló.
Int felém, hogy bátran kövessem őt,
Hagyjam el azt, ami még ideköt.

Gyászruhát hord, fekete a sminkje,
Sírok között jár rég-halott teste.
Tekintete az éj, csupa titok,
Tudja, hogy itt bent kincset hordozok.

Kastélyánál az idő lelassul,
Magától kitárul a fémkapu.
Vonagló fák adnak örök árnyat,
Álmomban láttam már ezt a vágyat.

Felnégyelt emberek a bástyákon,
Végigvezet a sötét szobákon.
Kiválaszt egy termet, és rámutat,
Vonz a belőle ömlő akarat.

A falon lóg egy vigyorgó tükör,
Megmutatja, milyen vagyok belül.
Ősrégi ágyon fekete rózsák,
Ablakok helyén suttogó urnák.

Itallal kínál, iszunk egy kortyot,
Lelkünk másik világba utazott.
Szellemünk kísért a falak között,
Először érzek teljes örömet.

Kisvárda, 2003. október 9. /csütörtök/

Transzcendentális megkísértés

Irigylem a napfényt, mely simítja bőrödet,
Kívánom a halált, mely elveszi életed.

Azt mondják, a szerelem is lemondás,
Ha nem őszinte, önző a birtoklás.
Bár a nappalok isszák a könnyemet,
Az éjszaka nem felejtí nevedet.

Boldog vagyok, ha nevetni láthatlak,
Ha még örülsz más odaadásának.
Ha más szemébe nézve éveket nyersz,
A háttérben belém életet lehelsz.

Idegen földön jársz, ott vagyok veled,
Küldök egy vigyázó csillagot neked.
Szerelmes korok ölelésében élsz,
Tudom, hogy a magányból többé nem kérsz.

Irigylem a napfényt, mely simítja bőrödet,
Kívánom a halált, mely elveszi életed.

Kisvárda, 2003. október 18. /szombat/

A temető rabja

A kapu előtt pár lépéssel,
Nem bírok a belső tüzekkel.
Magába fogad, magának kér,
Becézi ő is a gyermekét.

Teljesen egyedül, ő és én,
Durva kezem simítja testét.
Csend van, de a holtak ébrednek,
Az ösztönök ide vezettek.

A bús fák mögött árnyak járnak,
Tanúi egy perverz sétának.
Harmat fagyott a sírkövekre,
Nem emlékszik senki kincsükre.

Léptem alatt kavarog a por,
A sejtelmes köd meleg otthon.
Ezernyi kint súgnak fülembe
A világ elől menekülve.

Rajtam kívül nincs itt más élő,
Nem szól más, csak a hűvös szellő.
Fütyülve az elmúlás dalát,
Ellopva lelkemet, tovaszáll.

Kisvárdá, 2003. október 21. /kedd/

Az éjszaka karmai

Az éjszaka karmai tépik húsomat,
Éles fogai roppantják csontjaimat.
Vajon miért mindig az kell, ki kegyetlen,
Miért nem hiszünk az unalmas szentekben?

Rászáradt a viasz magányos kezemre,
Nem jött válasz a vérrel írt levelemre.
Meleg szobában sötét gyertyák fényénél,
Nyomaid ölte a korai hóesés.

Az ablakra fagyott a néma képmásom,
Örökké csak az érkezésedet várom.
A végtelennek tűnő megkínzott csendben
Farkasok dalolnak minden áldott este.

Nincs szükségem nélküled fényre, életre,
A testem vágyik pengék szeretetére.
A szikkadt húsom sötétlő vérben fürdik,
Sebeim az újabb levelet ihletik.

„... amire végzel e keserű sorokkal,
Addigra én már végeztem önmagammal.
Ne félj, a sírba viszem a titkaidat,
Habár, te az enyéimet mind eladtad.”

Kisvárdá, 2003. október 25. /szombat/

Egyhangú szemlélődés

Búskomor lelkek járkálnak a holdon,
Önmaguktól fáznak minden csillagon.
Ha visszatérnek üres kézzel, várnak,
Isteni beavatkozásra vágnak.

Az az ember csak a kését élezi,
Saját csontjait rendre eltördeli.
Gnómszerűvé vált az undok mozgása,
Nem kíváncsi soha a külvilágra.

Az az ember az unalom kész szobra,
Várát építette az utálatra.
Csak így figyelnek fel az emberek rá,
Ő az, aki megérdemli a halált.

Az az ember innen erősnek látszik,
Pengeéles tekintete megbénít.
De ha egy gyöngye szív indít lavinát,
Elbújik otthon, siratja önmagát.

Az az ember még okos is lehetne,
Ha valakitől oly nagyon nem függne.
„Gyáva és bonyolult és önimádó.”
Valójában gyenge, téves és gyarló.

Az az ember csak képzei a tudást,
Az értelem hegyén még soha nem járt.
Bolondnak képzél körötte mindenkit,
Így barátoknak kér egy ostoba senkit.

Az az ember a legszerencsétlenebb,
Megemésztene gyomrában egy követ.
Egy élő halott, aki itt van köztünk,
Ha meglátjuk őt, csak flegmán legyintünk.

Az az ember ott egyéniség nélkül,
Szája örökké idézeteket szül.
Parancsra lélegzik, álmodik és él,
Ha egyedül marad, hát retteg és fél.

Az az ember az éjféli szökevény,
Ki olyan volt egykor, mint a sarki fény.
Aki jött, látott, szenvedett, majd elment,
Hagyott itt egy temetetlen tetemet.

Ez az ember a szerelem nélküli,
Aki nem mer szeretni, csak gyűlölni.
Kit szörnnyé szültek, innen a fájdalom,
Engem nem ment meg semmilyen hatalom.

Kisvárdá, 2003. október 28. /kedd/

A kötél

Letörött ágak utadat jelzik,
Az erdő még a nyomodat őrzi.
Bár nem beszél már rólad sem senki,
Az éjszaka versedet énekli.

Apró lyukak egy fekete lelken,
Látszik jelük a megroppant testen.
Furcsa játéka halvány emléknek,
Új otthont adna hideg véremnek.

Veszélyes minden egyes újabb perc,
Bennem megbúvó újra kiből lesz?
Mint kit arccal lefelé temetnek,
Vagy hamvát nézik bamba tömegek.

Csak gyere közelembe, megöllek.
Csak vedd rám tekinteted, megöllek.
Csak keress fel házamban, megöllek.
Csak gondolj rám néha, így szeretlek.

Halálos ágyról nézlek titeket,
Nem fogadom el a segítséget.
Ha akartok még tenni énértem,
Adjátok nyakamba a kötelem.

Kisvárd, 2003. november 4. /kedd/

Sorstalanság

Tudni akarom azt, hogy én is kellek,
A részese lehessen az életnek.
Bár soha nem léphetek be a kapun,
Közelben vagyok, egy hánykódó hajón.

Én már nem láthatom, csak a végtelent,
Az örökké idegen, sötét tengert.
Bárkámra szállnak utazó madarak,
De köszönetet sohasem mondanak.

Van úgy is, hogy a vízre bízom magam,
A hajnalt követi egy ugyanolyan.
Néha azt hiszem, szárazföldet látok,
Gyűlölöm a tengeri délibábot.

Sehol egy sziget, és sehol egy csónak,
Eladott az óceán a magánynak.
A lelkem tépett, jócskán viharviselt,
De várom még a reggeli fényeket.

Hajóztam sokszor mennybéli tavakon,
Jártam már az alvilági folyókon.
Figyelj rám, mindenhol csak ugyanaz várt,
Imával kérték a külön halálát.

Ma meghalok, a fedélzeten nyugszom,
Mellettem fekszik öreg, rozsdás kardom.
Zárt fémkoporsó, a tathoz rögzítve,
Ellenáll majd az összes kísértésnek.

Midőn elhagyja testemet az élet,
Egy árboc feltűnik a messzeségben.
Megtalál, sorsom annyira érdekli,
Hajóját az enyémre cseréli ki.

Kisvárda, 2003. november 5. /szerda/

Ketten egyek

A sok rossz után jönnie kell a jónak,
Ha bekövetkezik, hiszek majd a világnak.
Az erdő mélyén, az éjszaka közepén,
Az orgona játszik egy szentségtelen misén.

Nem evilági erőkkal vertek minket,
De bűneink miatt gyengítették lelkünket.
Elszánt kerubok őrzik az élet fáját,
Kíváncsi énünk vonzza az Isten haragját.
Káin és Séth kevert vére folyik bennünk,
A gonosszal muszáj örökké együtt élnünk.
Vannak, kiknek hitük jutalma egy stigma,
Más a jót csak hírből ismeri, de szomjazza.
Ki gyenge, az a sötétségtől kap erőt,
Olyan utakon jár, amit a gaz már benőtt,
De nem fordul meg, és gyűlölettel arcán,
Ártatlan szüzek vére a pokoli kardján.

Rám támad most minden, ami él és mozog,
A tegnapiért sírnak a szomorúbb holnapok.
Ha a mában vagyok, kikapcsolom magam,
A megváltás létezik, de csak álmaimban.

Kisvárdá, 2003. november 19. /szerda/

Fénytánc

Itt van az idő, széttört az üvegfal,
Szilánkjai zenélnek, ez a vérdal.
Keretbe foglalom bűnös életem,
Féreg voltam egy ízletes gyümölcsben.

Láthatsz engem majd akkor, ha sötét lesz,
Mint egy régen meg nem ismert vendéget.
Szíved egyre inkább hozzám közelít,
Nem láthatod soha mások könnyeit.

Te voltál, aki nyitotta az ajtót,
Majd aki pénzelte a vén sírásót.
Láttam, ahogy menekülnek előlem,
Démonok lakmároztak a testemen.

Csak a hold volt ott, és magányos lelked,
Hajadba tűztem őszi falevelet.
Nem bánt jeges eső, és a hideg szél,
Rád emlékezek minden komor estén.

Apró lények megbújva a sötétben,
Itt ólálkodnak most is körülöttem.
Alig várják, hogy elaludjak végre,
Rám vetik magukat, újra széttépnek.

Bánatot hordoz, bennem rejlik a csend,
Hírhozója a tervezett jövőnek,
Egy falat kenyérhez egy korty hideg bor,
Bizony mondom én, a legnagyobb nyomor!

Egyetlen hang egy gyönyörű szép dalban,
Tudatára ébred, magába zuhan.
Csak egy gondolat valaki agyában,
El is fog esni az összes csatában.

De ha élsz, és én néha még láthatlak,
Az apró lények miért bántanának?
Északi fagy, mi a belsőmben rád vár,
A számomra nem létezik már a nyár.

Főbűn, vagy főerény, teljesen mindegy.
Az én világomban én vagyok Isten.
Lángok, eső, aztán újra a lángok,
Ki a vörös szobából, nem talállok.

Nejlonban a testek
Ringatóznak szépen.
Nincs jelentősége
Sem mire semminek.

Kisvárdá, 2003. november 24. /hétfő/

Én nem félek

Félek az élettől, félek önmagamtól,
Félek a mézédés hangodtól.
Félek a fehértől, félek a színektől,
Félek a perzselő szemedtől.

Félek a holnaptól, félek a tegnaptól,
Csak téged nézlek a távolból.

Kisvárdá, 2003. december 7. /vasárnap/

Utak a semmibe

Felkelő napja a sötét kriptámnak,
Emlékedet nem adom a világnak.
Magamba zárok mindent, ami történt,
Egyetlen óra minden másodpercét.

Ne félj, éntőlem nem tudja meg senki,
Milyen is volt éjfél körül rád várni.
Minden pillanatban lesni a fákat,
Lássam végre azt a gyönyörű árnyat.

Elmebeteg keringő sírok mélyén,
Ugyanaz a válasz, újra kérdeztél.
Néha közelinek hatott ott minden,
Volt, hogy néztelek idegen testekben.

A sivatagban egymás könnyét ittuk,
Így történt, hogy egyre jobban szomjajztunk.
Akkor gyűlöltem meg én mindent bennem,
Vágytam, hogy lélegezzen halott testem.

Alig vonszolom már előre magam,
Elhalt a reményem, és minden szavam.
A perzselő homok szinte elnyelt már,
Most nézem, hogy végleg magamra hagytál.

Kisvárdá, 2003. december 15. /hétfő/

Áldozatok

Rabjai a szakadó esőnek,
Húsunkba szegeket ütöttek.
Hidegben alszanak a királyok,
Magasra csapnak a hullámok.

Ide-oda lökdös most az élet,
Nem ismerhetjük a lényegét.
A színekből is csak kettőt kapunk,
Így önmagunknak is hazudunk.

Fejemre borul a vad éjszaka,
Mi néha mindent ideadna.
A komor állomások arcai,
Az élet monoton táncai.

Egyik ágyból szállok a másikba,
Nem érint az ige hatalma.
A templom körül nagyra nőtt a gaz,
Rég bemocskolták a falakat.

Ő beleköltözött az agyamba,
Az erényeimet suttogja.
A hét gyönyörű, kecses őzgida,
Inni jár a festői tóra.

Engem ők meg sohasem láthatnak,
Fonákja vagyok a világnak.
Az ősz szerelemért hozzám eljön,
Öreg ajkaival megköszön.

Váratlan remények várt halála,
Minden nap egy új csalódása.
Ma a vállamon sírta ki magát,
Nem bírta az élet rohamát.

Azt hiszem, ő önmagáért rohan,
Meg-megáll, hogy tovább futhasson.
De most is; nem vette észre ő sem,
A mennyország volt, hol megpihent.

Kisvárdá, 2003. december 18. /csütörtök/

Újra látni

Újra látni az összes megélt kint,
Olvasni levelét, mit vérrel írt.
Eddig ellenálltam én mindennek,
Egy temetőt adtam a belsőmnnek.

Lelassult itt minden, mint egy filmben,
Vér helyett alkohol ereimben.
Néha dühösen, néha szótlanul,
Árnyékomat választom társamul.

Egy épület tele hitványokkal,
Mereven figyellek a sarokból.
Azt hiszem, tudod, hogy mindig látlak,
Vége lehetne már a kínzásnak.

Minden szavam, és minden mozdulat,
Partod felé sodorja hajómat.
Egyedül, fázva és viharverten,
Egyszer lelkedben leszek kedvesem.

Kisvárdá, 2004. január 2. /péntek/

Súlyos lelki sértés

Halálom után a testedbe költöznék,
Átélnék mindent, ami még kettőnkben szép.
Együtt fürdenénk a nyári napsütésben,
Én vigyáznék rád a téli nagy hidegben.

Nem érdekel a megváltás, a kárhozat,
A belső energiámat te hordozzad.
Szellemként szolgálnálak én a házádban,
Őriznélek a viharos éjszakákban.

Ha hinnék az életben, nem kéne várnod,
Nem lehetnének kígyólelkű barátok,
Nem volna semmi, ami méreg lelkemnek,
Köszönnék mindent a Pokolnak, vagy Mennynek.

Ha eljön a sötét, hát én megérkezek,
Mielőtt virrad, riadva elsietek.
Ez jelenti nekem az örök létezést,
Álmaimban élem a feledett mesét.

Egymásba olvadnak a kiélt évszakok,
Számomra már nincsenek boldog nappalok.
Unalomba fullad a várakozásom,
Arcodat látom élettelen tárgyakon.

Kisvárdra, 2004. január 9. /péntek/

Szomorúság

Itt néha szeretnek, ott gyűlölnek,
De hidd el, nem tartozom senkinek.
Szívem még mindig csak egyet akar,
Fesd meg lelkem, majd a föld eltakar.

Láttalak már mások karjaiban,
Elmerültél a hitvány csókokban.
Szemem sírt, fájdalom kelt lelkemben,
Isten életet adott testemnek.

Lehet velem bárki, de nem te vagy,
Börtönben vagyok, téged akarlak.
Ha jó kedvem van, minden szomorú,
Az én hű társam nem más, mint a bú.

Hívlak, habár tudom, hogy nem jöhetsz,
Halott vagy, de álmom téged kerget.
Ha esik és fúj a zord, gyilkos szél,
Ott leszek veled kedvesem, ne félj!

Kisvárda, 2004. január 17. /szombat/

A híd két világ között

Elhagyott minden ihlet és gondolat,
A magány zárta a súlyos ajtókat.
Mintha köd lenne a beteg elmémben,
Csalódtam én az isteni tervekben.

Talán még énnekem is járt volna az,
Amit itt akárki ingyen megkaphat.
Szennyezett tavakban, perzselt erdőkben,
Az is lehet, hogy rossz helyen kerestem.

Hiszem, a válasz a szemem előtt van,
De kicsi az esély rá, hogy meglássam.
Aludni, aludni, mindig aludni,
A halál után végleg ébren lenni.

A gyerekkor feledett félelmei,
Az égett arcú ember torz meséi,
A nekrofil pap kilesett titkai,
Jóságos nagyim suttogó hamvai.

Titokban a teliholdkor kiszöktem,
Egyedül táncoltam a vaksötétben,
A hidegben előbújtak ott akkor,
Körbevettek testet öltött démonok.

Anyuék erről nem tudtak ám semmit,
És amint készítették a reggelit,
Próbáltam elmagyarázni hadarva,
Hogy nem vagyunk egyedül otthonunkban.

A barátom volt az a szőke kislány,
Ömlött a piros vér átvágott torkán.
Éjszaka jött el, mert akkor láthatom,
Hetekig töprengtünk az édes bosszún.

Belopóztunk mi a régi házukba,
Mérget szórtunk az apja italába.
„Örült kölyök, a lányom már rég halott!”
„Itt áll most mellettem, csak nem láthatod.”

„Apa, én jártam a kénköves poklot,
De éltem nyolc évét vissza nem sírom.
Nem lesz egyszerű, vagy könnyű a halál,
Számodra itt a végzet: kiátkozás.”

Aztán ott volt a kétarcú torzszülött,
Minden éjjel ágyam alá rejtőzött.
És szombatonként este, pontban tízkor,
Kézen fogott a Sötét Marcangoló.

Vissza kellett hoznom őt az életbe,
Máskülönben az anyuéknak vége.
Egy barlangban, különös szertartáson,
Újra ájtott az örvénylő portálon.

A szavát megtartva elment örökre,
Gyilokra várt vérszomjasan, hörögve.
Az újságok most csakis róla írnak,
Ember nem tapasztalt ilyen borzalmat.

A többiekről már nem mesélhetek,
Alávetem magam a kezelésnek.
Évek óta nem láttam napvilágot,
Rajtam csontok nőnek, szarvak és csápok.

Elborzadt arccal néznek a tudósok,
Fejüket fogják a bárgyú doktorok.
Tudod, nem érzek semmilyen fájdalmat,
Sem erőt, sem megbánást, sem szálnalmat.

Nem tudom, mi lesz, de nem is érdekel,
Bárcsak megnyílna a föld, és nyelne el.
Addig is szálljatok meg minden este,
Vagy a lelkemet a hídról levetem.

Kisvárdá, 2004. február 13. /péntek/ - 2004. február 18. /szerda/

Az unalom szülte

Az igazi, mély szerelmed megéget,
De ő a jég is, hűsíti sebedet.

Ha behunyod a szemedet, láthatod
Azt a világot, amit én kínálok.
Lényegtelen dolgok kívül maradnak,
A válasz, mi mélyen benned lapulhat.

De ha azt mondod, ennek nincs értelme,
Neked is kell az ostobák győzelme,
Menj csak, várnak terád a csalfa fények,
Hol bekötött szemű lelkek elégnek.

Hogy lehet honvágyam, ha nincs otthonom,
Miért is muszáj mindenkit elhagynom?
Ha a föld végleg kivetett magából,
Miért kapnék az édenkert javából?

Kisvárd, 2004. március 2. /kedd/

Liliom, mai szemmel

Csak egyszer láthatnálak olyan szépnek,
Mint amilyennek én elképzeltelek.
Újabb érzést hoz nekem újabb évszak,
Sok mindent adtam az égett illatnak.

Valahogy mindig csak mellém kerülsz és
Valahogy törvényszerűen elkerülsz.
Egyik kézzel adsz, másikkal elveszel,
Csak játszunk mindig a nyári estékkel.

Köröttünk minden ledobja ruháját,
Akkor is járjuk az erkölcsök útját.
Ha kívül minden elhal, és szürke lesz,
Szíveddel telik meg olyankor szívem.

Csak téblábolunk, csavargunk, bolyongunk,
De egymással mi mindig összefutunk.
Te vagy örök társam, mint hó a ködnek,
De sajnos minket más-más síkra küldtek.

Kisvárdá, 2004. március 17. /szerda/

Csillaghattyú

Suttogtál nekem, hogy alig hallottam,
A csendben ott volt minden, mire vártam.
Arcod itt van, úgy alszom el, kedvesem,
Én senki mástól, csakis tőled félttem.

Elvittél engem olyan sok szép helyre,
A csodálatos, teljes életedbe.
Tőlem azt vártad, hogy majd kincsed leszek,
Vigyáz rám Liliom szeme, nem lettem.

Sok minden történt, megfagytak a szavak,
Sárgult lapjaim üresen maradtak.
Én a könnyeidet ittam, neveltél,
És én nem láttam, csak egy fülemülét.

Újra csak képzelet, csak ízelítő,
És újra, el semmi sem felejthető.
Ilyetén formán az élet kínládás,
Ma álmodni, az lenne a megváltás.

Kisvárdá, 2004. június 15. /kedd/

Csillaghattyú II. - A Gyöngyhalász

Az éjszakákkal együtt elutaztam,
A nappalokkal mindig elaludtam.
A Feneketlen tó zöldellő partján,
Ez történt, egy képzeletbeli sétán:

Lámpák égtek az éji sötétségben,
A bíbor tüzek meg ott a lelkében.
Akinek csak tudott, mindig segített,
Csak azért, mert valakit úgy keresett.

Talált ő mindent, ami neki kellett,
Ó, a Gyöngyhalász életeket mentett.
A tébolyult magány vak sírja felett,
Hiszed, vagy sem, örökké reménykedett.

A gyötrődő Gyöngyhalász gyöngyöt talált,
Önzetlent, jót, amitől szép a világ.
Nem tarthatta meg, mert csak bemocskolná,
A gyötrődő Gyöngyhalász gyöngyért kiált.

Igazak álma, vagy álmok igaza?
Igazak álma vagy, Álmok Igaza!

Kisvárdá, 2004. június 17. /csütörtök/

Lélekvesztő

Friss kenyér helyett fekete sár,
Új fészket rak a költöző nyár.
Összeszedi szétszórt holmiját,
De néhányszor még visszanéz rám.

Az ég is változik felettem,
Gyönyörű fák nőnek mellettem.
Bárhol vagyok, adott egy érzés,
Több nekem ez, mint a létezés.

Az igazság maga a belső,
A világ arca egy temető.
Lehet jobb a hely, ahová mész,
Ha megállsz, lélekvesztőbe érsz.

Kisvárdá, 2004. július 21. /szerda/

Lehangolt lélek

Milyen jó volt az avarban feküdni,
Köddel és harmattal betakarózni!
Időkaput nyitni vén fák körében,
Lökdösődve az édes végtelenben.

Átélni a meg nem történt álmokat,
Felgyújtani a szomorú ágyakat.
Porig lerombolni az összes gátat,
Melyeken olykor ellenségünk vágat.

Nem is olyan különös ez az egész,
De minden hang legbelül csak az enyém.
Én szültem meg őket a tiszta sárból,
Kenyérből, húsból, borból és halálból.

Hová is meneküljek majd akkor, mondd,
Ha mindent megéltem, nincs már otthonom?
Mi táplálja akkor belső tüzeimet,
A sötétben táncoló szent fényemet?

Az nem baj, ha aludni már nem tudok,
De akkor, ha álmodni sem akarok,
Ugye, megér még egy utolsó sétát,
Hogy lásd a Gyöngyhalász megszürkült sírját?

Kisvárdá, 2004. július 30. /péntek/

Egy lépés, és zuhanok

Ahol most vagyok, az kénköves pokol,
Amit tesztek, fáj kibírhatatlanul.
Közben csodálkoztok örületemen,
Könnyeket nem hullatok jókedvemben!

Kiterjedt ez már az egész lényemre,
Lelkemre, testemre és életemre.
Így, akarom a szellemi ereklét,
Fejetekre szórni a gyűlöletét.

Én leszek majd a te Antikrisztusod,
Az egyetlen, kinek hangját meghallod.
Tisztább legyél, mint amilyen én vagyok,
Ez a világ nem a miénk, láthatod.

Csak azt nem tudhatom, értem mikor jössz,
De ha itt vagy, félelmem talán elűz.
Nagyon gyorsan kell majd előlem futnod,
Hogy mindennap én lehessek a célod.

Ne mondd soha, hogy embert barátjáról,
Ha látod, lelket kérek Beliáltól,
Mert emberré csak másik ember tehet,
Így mindegy, honnan, csak kapj szeretetet.

Kisvárdá, 2004. augusztus 6. /péntek/

11 démon

Tizenegy démon a sivatagon át,
A tizenegy démon őriz egy kriptát.
Meleg nappalokra hideg éjszaka,
Téged is elért a démonok szava.

Mi egyik éjjel még csak múltó álom,
A következõn már az lesz halálod.
Kinézel a csillagos városodra,
Lüktet, rohan és veled felrobbanna.
Felhõkarcolók, csillogás és jólét,
Bénítja szépen az Ősök erejét.
Már három napja nyomasztó az este,
A szobádban italt töltesz remegve.
A távolba tekint ígészõ szemed,
Az orvos szerint beteg lett a lelked.
A hangok és a képek meg nem szûnnek,
Útra kelsz végül elérni végzeted.

Fejed a Hang irányába kapkodod,
A hotel portása gyógyszert hozatott.
Lelassult a világ most körülötted,
A kövek alatt is csak Azt keresed.
A repülön, a vonaton és hajón,
Egy üres hely temelleted mindig volt.
Már a kezedet megfogja, úgy vezet,
Mint a rózsafabot a régi filmben.
Az oázisba sem térsz be, nincs miért,
A kriptá innen már csak néhány lépés.
Magába szív, örökre elfogva tart,
Már tudod, a külvilág börtönben van.

Tizenegy démon a sivatagon át,
A tizenegy démon őriz egy kriptát.
Meleg nappalokra hideg éjszaka,
Téged is elért a démonok szava.

Kisvárdá, 2004. szeptember 7. /kedd/

Lelki szeretők

Olyan a kéz, mint a kalitka,
Melynek mindig nyitva ajtaja.
Ha útra kel a fülemüle,
Ő úgyis visszatér estére.

Végre újra itt van mellettem,
Én már soha el nem engedem.
Ha kell, az életre esküszöm,
Vad démonaimat legyőzöm.

Ő soha nem ártana nekem,
Tűzbe tenném érte a kezem.
A világ végén karolom át,
Csókokkal szórja meg az ágyát.

Voltunk mi már egymáshoz közel,
De a sors nagy falakat emel.
Nem haragszom, mert most ez a jó,
Bújj hát hozzám, álmokat hozó...

Kisvárdá, 2004. november 15. /hétfő/

Ónos eső

Hiába vársz, nem jövök el úgysem,
Miért félsz, magadra hagylak bennem.

Haldokló hold mellett izgága nap,
Gyilkosát keresem holnapomnak.

A rózsákat is véred áztatja,
Csillagporból szőtt a selyemágya.

Magány, ha nem vagy fontos senkinek?
Badarság szüli balga beszéded.

Ha boldog lehet tőlem valaki,
Miért nem tudom magam élvezni?

Mitől én a helyedben rettegnék,
Ha meglátod, hát te miért nem félsz?

Pedig hidd el, alszunk mindannyian,
Egymást álmodjuk rémálmainkban.

Kisvárda, 2004. december 18. /szombat/

Köszönlek

Teremtett vizek, a hegyek és fák!
Ó, milyen szép, milyen szép az a lány.
Tér és idő megszűnik létezni,
Ha a lényét tudom lélegezni.
Gyenge leszek, ha érint fényével,
Önzetlen, tiszta énekeivel.
Ne, te soha ne legyél szomorú,
A pillanatunk végtelen hosszú.
Igyál csak egy kortyot a véreből,
Madaram, ne repülj el erdőmből!
Szeress akkor is, ha rám várnod kell,
Eperszáddal a jövőt meséld el.
És rejts el magadba olyan mélyen,
Csak fénylő szívedet lássa szemem.
Téged, mindenem, örökké téged,
Lelkembe minden éj beleéget.
Ha elraboltak tőled dolgokat,
Fedezz hát fel énbennem álmokat!

Kisvárdra, 2005. január 25. /kedd/

Szenvedélyes-szerelmes album

Erre úgyis mondják majd sokan, hogy
Ez egy mese, ami nem volt igaz,
De te csak varázsolj a szívemmel
Egy csillagos erdő közepében.

És fényes utakon táncolj nekem,
Január végén érted születtem.
Láthatom, milyen a tánc a hóban?
Csak téged szeretlek, a távolban.

A hold bús fia könnyeket ott ejt,
Ahol a vadrózsák égig nőnek.
Az erdő szirénje arról dalol,
Lemuria volt az otthona egykor.

A jégkirálynő szíve tűzből van,
Mindörökké ősz, dúdolja halkan.
Volt sok álomtalan éj, néztelek,
Úgy teremtettek, hogy szeresselek.

Hallom a fülemüle énekét,
Az éjszakába kiáltom nevét:
Álom.

Kisvárdá, 2005. február 8. /kedd/

A mézhangú Fülemüléről

Csókkal öntözni éhes testedet,
Magamba olvasztani lelkedet,
Alánk teríteni egy felleget,
Együtt tervezni el a jövőnket.

Elúzni előled a rosszakat,
Örökké vigyázni az álmodat,
Újra lerajzolni az arcodat,
Mindig hallani édes hangodat.

Érinteni bársonyos bőrödet,
Mindenért szeretni a lényedet,
Békével zárni le a szemedet,
Ha éjszaka ágyunkat megveted.

Simogatni meseszép arcodat,
Fésülni aranyhajkoronádat,
Teljesíteni kívánságodat,
Enyémnek tudni minden vágyadat.

Kisvárdá, 2005. március 22. /kedd/

A Nap illata

Csak kövesd a csillagot, és hozzám találsz.

Intésedre a csillagok kigyúlnak,
Utat mutatnak az Éji Vándornak.
A szavadra kinyílnak a virágok,
Édes álom ér el a puha ágyon.

A szíveden pihen meg minden tavasz,
Te a sírásban is nevetést hallasz.
Látod azt is, amit más meg nem láthat,
Gyönyörű lényed el sohasem fárad.

Egy új csoda vagy az elunt világnak,
A szerelem téged tekint anyjának.
A testedet vágyják a tüzes csókok,
Rád várnak a még kimondatlan bókók.

Kisvárdá, 2005. március 31. /csütörtök/

Csókok

Apró kavicsokból építettünk várat,
Ha ajkam kér, a tiéd sohasem fárad.
Képtelen képeket sorozatban látok,
Nélküled meghalna minden, amit várok.

Mérgezett nyilakat húzol ki belőlem,
A szerelem tüzét gyújtod meg szívemben.
Belőled mindig a pompa és fény árad,
Virágot viszek majd a megsebzett nyárnak.

Szavaid megszállják szakadó lényemet,
Fáklyaláng borítja a fagyott termeket.
Mozdulnak újra a merev végtagjaim,
Itt vannak megint elfeledett álmaim.

A repedésekből élet bújik elő,
A leveleken tisztán látom, itt van ő.
Esténként a porló testemből kilépve,
Rászoktam én a csodás lelked ízére.

Kisvárdá, 2005. április 8. /péntek/

Éhes szívednek

Éhes szívedre a vágyaim szállnak,
Nevető szemedet rejted a mának.
Gyönyörű lényed csak az én zálogom,
Minden percben a szerelmed kívánom.

Átestem újra az idő résein,
Vérben úsztam az örület hegyein.
Megmostam a kezeim, tiszta vagyok,
Legbelül egy mézédés hangot hallok.

Nem zuhog szakadatlan vér az égből,
Nem nőnek karók a gyötört testemből.
Nem látom minden nap a halál nászát,
Nem érzem már a szeretet hiányát.

Kíváncsi lett Isten, mennyi az idő,
Azt kérdi a Halál, ki viszi el őt.
Levelek hullnak vissza, fel a fára,
Az ősz legyint egyet az elmúlásra.

Szeretlek, csak mert szeretni akarlak,
Szeretlek, csak mert szeretni kívánlak.
Szeretlek, csak mert szeretlek szeretni,
Szeretlek, mert nem lehet nem szeretni.

Kisvárdá, 2005. április 15. /péntek/

Fogadd szerelemmel

Az este még mindig vonzó és gyönyörű,
A fekete világ örökké szép színű.
Elhagyott engem az Éjszaka Bús Lánya,
Enyém lett így a Nap összes mesés bája.

Ha hattyúvá változol, megyünk a tóhoz,
Ha úrnő maradsz, megágyazunk a trónhoz.
Ha fülemüle leszel, otthonunk erdő,
Akármi is vagy, a szerelmünk az első.

Mélyen tebeléd nézek, és látok mindent,
Gyémántkeretbe festett gyönyörű képet.
Márványoszlopot, és társait, még százat,
Látom a belsődben váramat, a várad.

Ám van benne szépség, egyszerű is bőven,
A szerelmes szavak bevésve egy kőbe.
A gyertyatartók vasból, napból és holdból,
Megmentett gerle a pintyek haragjától.

Az aranyhaltól is téged kívánnálak,
Szivárvány tövében téged kutatnálak.
A dzsinntől kérném, hogy vihar ne rettentsen,
Keresnék ambróziát, étünk az legyen.

Érted hát új ösvényeket taposok ki,
Az utamról most nem téríthet el senki.
Ariadné hajadból szötte fonalát,
A labirintusból én elérek hozzád.

Kisvárdra, 2005. április 18. /hétfő/

Vég nélküli

Csók a testedre, ha netán fáznál,
Csók a lelkedre, ha mégis vágnál.
Csók szemedre, ha bántja valami,
Csók a szádra, nem kell kimondani.

Csók a kezedre, köszönlek téged,
Csók lábadra, láttál messzeséget.
Csók a füledre, hallgass meg engem,
Csók a szívedre, törődj még velem.

Csók a combodra, ne szorítsa láz,
Csók hasadra, mindig éhesnek láss.
Csók a tarkódra, borzongj hát mézben,
Csók az álladra, álmom kezemben.

Csók derekadra, nem lóg ki számból,
Csók köldöködre, fa nőtt ágyából.
Csók mindenedre, és rám visszaszáll,
Csók az éjre, álmom hazatalál.

Lát a szivárvány, káprázik szeme,
Örökre kellesz, nem kis időre.

Kisvárdá, 2005. május 13. /péntek/

Zöld madár

Ha az élet véges, hová repülünk?
A korlátainkat át nem törhetjük.
Vigyázva érintsük meg a tegnapot,
Hogy ne kapjunk egy újabb tüzes pofont!

Kérve elkérni semmit nem érdemes,
Fogadd el, Isten nem belénk szerelmes.
Legyünk az isten magunk, és alkossunk,
Vérrel óvjuk belső univerzumunk.

Ha mindenki egy, hát én kettő leszek,
A harmadikat nem mutatom neked.
A szívem nagyobb mostani testemnél,
Töltök egy éjszakát az Értelmenél.

Bíbor füst száll merengve a fejemben,
Parlagfű nő a viszkető testemen.
Kivöröslött a lelkem, de nem adom,
Inkább önmagamnak ajándékozom.

Ha tiltakozom, azt csak érted teszem,
Nem ér el hozzád gyűrött kezem, Szemem.
Bőrödön esti vízcseppek fénylenek,
Ezernyi tükre meggyötört lényemnek.

Zöld madár, és képmása a zöld madár,
A zöld madár többé már nem zöld madár.
Zöld madárban él egy halott zöld madár,
Zöld madár, kinyitom a zöld kalitkád.

Kisvárdá, 2005. június 10. /péntek/

A mese, a valóság és mi

Én vagyok a hóember, te vagy a kályha,
Holdfényben kérlek fel egy utolsó táncra.
Nyelveink egymáson pihennek, forognak,
Szerelmük ízében nyugalmat találnak.

Kisvárdá, 2005. június 16. /csütörtök/

Vágy

Szétáramló életemet
Összefogtad a kezedben.
Szerelmesen kentél vele testedet;
Álltam és néztem remegő lényedet.

Kiáltottad a nevemet,
Visszhang válaszolt helyettem.
Csak sírtam keservesen a sötétben,
De szerelmed mindig ott volt szívemben.

Nem lépett senki helyembe,
Nem lépett senki helyedbe.
A bor maradt félig teli kelyhedben,
A bor maradt félig üres kelyhemben.

Te szerelem-szerelem vagy,
Szerelem-szerelem leszel.
Bennem már végleg minden egy fél marad,
Ha szívembe este vágyat nem lehelsz.

Kisvárdá, 2005. július 4. /hétfő/

Arcod a tükröm

Ha magamra vagyok kíváncsi, rád nézek,
Ha élni akarok, tebenned létezek.
Ketten vagyunk örökké egyek, szeretlek,
Fogd meg a kezem, adjunk enni lelkünknek.

Öltöztetem a napom, mit kapok tőled,
Tiszta szívvel született, mit adok neked.
Minden percben csak te jársz az én fejemben,
Soha nem lennék valaki más helyében.

Kisvárdá, 2005. július 4. /hétfő/

Az utolsó fohász

Ez lesz a vég, a véremmel fogadom,
És mire az égről a csillagok lehullnak,
Ígérem magamnak, hogy megváltozom,
A régi énből csak egy tetemet találnak.

Kisvárdá, 2005. július 11. /hétfő/

Vagy nekem

Elbűvöl az időtlen szépséged,
Elgyengít szívemben jelenléted.
Belsőm cirógatod szerelemesen,
Magamból mindent átadok neked.

Zuhanás közben kaptad el kezem,
Mosolyogva néztél a mélységben.
Szavaiddal emeltél magadhoz,
A gyönyörűségbe belehalok.

Fényeket csókoltál a lelkembe,
Vérző testemet vetted öledbe.
Már tudok járni, feléd indulok,
A harcom nagy részén is túl vagyok.

Eltüntetsz mindent, ami rossz nekem,
Visszahozod gyermeki életem.
Visszahullt egy falevél a fára,
Szerelmesen ölelő ágára.

Te pont az én világomba illesz,
Mindenem a csókjaidért reszket.
Rosszul vagyok én is, ha rosszul vagy,
Add a lelked, kezdjük el álmunkat!

Kisvárdá, 2005. augusztus 12. /péntek/

?

Megijedek, félek, megijedek, félek,
Egy láncról lelógó húscafaton élek.
Megijedek, félek, megijedek, félek,
A világon mi értelme a tetteknek?

Kisvárdá, 2005. augusztus 25. /csütörtök/

Senki király

Éjben élj, fényben félj.

Ő távol, ő távol, szerelmes távol,
Semmi királya, miért nem vagy már most?
Bimbózó hatalmad nem bírom el ma.
Füljön más is a saját mocsaradba?

Hozz már valamit, amiért rajongok,
Ami miatt én meg nem fásulhatok.
Hozz el nekem nyarat, színeket bátran,
Felvállaltam, és nem temetek másnak.

Csókolj királynőt, hadd lássam örömd,
Adjál nekem reményt, érezzem bűjtöd.
Vigyél munkára, vagy kínzásra, kérlek,
Ne hagyj elenyészni, testöröd legyenek.

Védelek újra és újra és újra,
Ha kell, magammal húzlak a halálba.
Olyan leszel, mint amilyen én egykor,
Óh, én leszek királyod, térdelj vándor!

De nem válsz be, mert magamat szolgálom,
Menj, keresd pokolbéli királyságom!
Ha megtalálod, akkor szólj nekem is,
Tudjam, mivé válsz, és meghaltam ma is.

Kisvárdá, 2005. szeptember 28. /szerda/

Kismadár

Egymásra vigyázó fém rudak mögül
Nézem a Lányt, aki most nekem örül.
Várom kezét, ami meleg és puha,
Mintha a lágy, nyári erdő ringatna.

A Lány hangja, akár mézédese étkek,
Mert nekem adja, csak neki éneklek.
Ha közel emel arcához, ámulok,
Szemem vakul, ahogy szépsége ragyog.

A Lányhoz eljön néha, kit úgy hív, Az,
Szája, szeme csak villámokat onthat.
Azt kívánom, bárcsak egy főnix lennék,
Magammal együtt Azt is elégetném.

Az éjszakákat mindig nagyon várom,
A Lány egy belső hangnak mondja, Párom.
Akkor legboldogabb, nem fél semmitől,
Ó, ha tudnám, én hoznám el neki Öt.

A Lány azt hiszi, hogy elszálltam végleg,
De téved, most is itt vagyok mellette.
Ha szellő borzolja hosszú pilláit,
Szárnyammal védem örökszép szemeit.

Kisvárdá, 2005. október 25. /kedd/

Sírásra áll minden

A mai napig csókolok terád:
Az örök nyugalmat pilláidra.
Az alkohol beszél, fogd be füled,
Ha arra járok, kérlek, már legyints.

Hiszen tudod, úgyis visszatérek,
De ha nem ismersz meg, sajnós élek.
Puha ajkad nélkül. Ó, én élek.
De te, vajon élted hogy viseled?

Távolságod imákra ad okot,
Számúzve keres téged a vándor.
Csak egy képed van, amit láthatok,
Oly kevés, hogy majdnem szétszakadok.

Erőmből nem adok, megfáradva
Vissza, újra vissza, hozzád vissza...
Holnap... nappal.. fehér asztal, nálad.
Én úgyis csak álmomban láthatlak.

Kisvárda, 2006.

Ma sem sikerült találkozunk

Amíg aludtál, én ma is nálad jártam,
Megsimogattam házad körül a fákat.
Mindig újraélem egy percbe sűrítve,
Mi velünk történt, semmit ki nem felejtve.

Ha tudhatnád, hogy mennyire szerettelek,
Ha tudhatnád, hogy mit adtam volna neked.
Ha tudhatnád, hogy a hajadban bújtam el.
Ha tudhatnád, hogy megtalálhatnál engem.

Liliom, tízezer csók a virágokra,
Betegségem csak a dühös táncod átka.
Liliom, ha látlak, se látlak igazán,
De már van arcod a szerelem oltárán.

Kezeid, hófehér, jéghideg kezeid,
Hallom, hogy elengedték furcsa terveid...
Kínzó vágy, de ha még egyszer megtörténne,
Liliom, lelkem soha el nem engedne!

Kisvárdra, 2006. július 29. /szombat/

Karcolatok egy kőkapun

Vissza

A leszakadó egeken ezernyi titkom ül.
A távolba nézve halok, úgy, mint rég, veszettül.
Hallom a hangokat, amik megszállják a testem.
Elnyomnak mindent, ami egyszer te voltál bennem.

Nem történik itt csoda, üresek a nappalok.
Halálomnak támadási felületet hagyok.
Ha majd átérek ama túlsó, csábító partra,
Talán túlvilági életem kezében tartja.

Kérdés?

Ha letépném az arcod és meginnám a véred,
Még mindig a szép szerelmedet látnád énbennem?
Hogyha leolvadna a negédes máz kettőnkéről,
Megijednél akkor a csupasz és rút élettől?

Hol van?

Csontok, szilánkok, hamu, por és sár,
Jobb életet te sem találhattál.
Kerget az idő, be a sűrűbe,
Ha manna hullna le most az égből,
Ő akkor sem tenne mást, éhezne.

Ha felépítik Vigasz városát,
A kardjába dőlhet a valóság.

Mindig itt leszel!

Alkohollal öntözlek téged, Liliom,
A bódulattal érkezik a siralom.
A fekete éjszakában ismert utak,
Házad körül fák hallgatnak, nem hazudnak.
Megugat egy kutya, már csak megszokásból,
Egy rikoltó holló a vállamon landol.
Most az ablakoddal nézek farkasszemet,
A hold elfordítja fejét. Majd kinevet.
Kacagnak a csillagok, vibrálnak fények.
Most az egész környék zokogásra ébred.
Csak te alszol nyugodtan, semmit sem sejtesz.
M megbántam mindent, majd hazafelé jobb lesz...

Átkokra szomjazva

Ugyanolyan hajnal volt, mint a többi.
Hiábavaló volt terveket szőni.
Nem ismertem fel, hogy mit veszíthetek.
Csak az járt a fejemben, nem nyerhetek.

Ami elmúlt, erősebb, mint valaha.
Nekem jólesne, ha minden meghalna...

Budapest, 2007. június 26. /kedd/

Fekete, göndör tenger

Hol a nyáresti tüzek füstje lebeg,
Hol a kihűlt aszfalt ágyammá lehet.
Arra messze, ott van a ködös távol,
Én is kértem, kicsit a valóságból.

Én is kértem abból, mi a tiétek,
Kipróbáltam, milyen az életek.
Milyen gépnek lenni kívül és belül,
Vezérelve ösztönös érzelmektől.

Vezérelve mindentől, mi bennem nincs,
Hogy ne legyen énrajtam többé bilincs.
De mit elfeledtem, újra visszatért,
Ahogy éltem, igaz volt, nincs már kétség.

Ahogy éltem rég, azért most már ölnék,
Istent, embert, vágyat, mindent, ami szép.
Nem kell a tökéletes, az érzés kell,
Hogy újra hozzám érsz hideg kezeddél.

Budapest, 2007. június 28. /csütörtök/

Sötét

Félelmet ültetek az üres szívekbe,
Fátylat húzok a kegyetlen szemetekre.
Ha alkony van, én végigjárok köztetek,
Fülekbe súgom, átkozottak legyetek!

Éjszaka születtem, ő szerető anyám,
Ha engem akarsz, csak este érhetsz hozzám.
Meggúvó baglyokkal szórja meg a fákat
Királynőm, amik a lelkemre vigyáznak.

Túl, azokon a fekete-kék hegyeken,
Már eleve egy koporsóban születtem.
Ha sötétség tombol, és ölhet a hideg,
Eljött az én időm, hát útra is kelek.

Az éjszaka illata csábítva ébreszt,
Olyankor nekem mindig annyira kellesz.
Árnyak futnak végig egy elszáradt rózsán,
Csontjaidból készült hófehér koronám.

A végtelen hómezőn ömlik a vérem,
Odafönn a varjak énekelnek nekem.
Az üldözőim lassan elérnek engem,
A reggeli napfény átdöfi a szívem.

Budapest, 2007. június 28. /csütörtök/

Álompör

Elhalhat bennem örökre minden,
Még mindig az érzést keresem,
Mi felkapta, röpítette testem.
Ha épp nem találtam istenem.

Még mindig egyedül arra várok,
Hogy szememre hulljon az álom.
Pillám mögött megfordul a világ,
Ha rám köszönt a szent szabadság.

Rabul ejtett egy szikrázó forrás,
Később jöttem rá, hogy látomás.
Mikor belefűltem vízébe,
Csillagok kezdtek éneklésbe.

Budapest, 2007. július 2. /hétfő/

Könnydal

A jéghideg ágyamba befekszem,
Eljön ma értem, én azt remélem.

A jéghideg ágyamba befekszem,
Eljön ma értem, én azt remélem.

Otthon-meleg koporsóba fekszem,
Vadvirágok takarják el szemem.
Szívemen összekulcsolom kezem,
Taposs rám halálom, most engedem.

Jött egy szép angyal a kápolnából,
És vér csöpögött mindkét szárnyából.
Nevetett, sírt, majd újra nevetett,
Tompa arccal püfölt fémszegeket.

Tűző napon, a kereszten, ott fenn,
Én mindig, és mindenről lekéstem.
Nem vettek észre, nem tudtak rólam,
Az angyal félve töri el ujjam.

Rút temetőszag árad belőle,
Férgek élőködnek a testében,
Földet szór arcomba, jó éjt kíván,
Majd holnap újra láthatom talán.

Kisvárdá, 2007. július 6. /péntek/

Szörnyek a függöny mögött

Ha lezárom a szemem, itt is vannak,
Gonoszan az ágyam fölé hajolnak.
Olyan közel a bőrömhöz, szinte fáj,
Ha felriadok, sehol sincsenek már.

Húz az álom a végtelen terekre,
Kapkodom fejemet a vaksötétben.
Résnyire nyitva maradt a szekrényem,
Szívemet előnti a vad félelem.

Most meg leesett valami a polcról,
Ágyam bizsereg fojtogató sokktól.
Kiver a víz, takaróm feljebb húzom,
Sikerülhet hirtelen elaludnom?

És az ágyam alatt vajon mi lehet?
Miért suttogja éppen a nevemet?
Mondd, miért kaparássza a keményfát?
Mutassa meg végre nekem az arcát!

Ó, dehogy! Badarságokat beszélek!
Csak hagyjanak ezek a teremtmények!
Mindjárt elalszom, a reggelt úgy várom...
Valami most rohant át a plafonon!

Jó leszek! Én megígérem, jó leszek!
Ó, dehogy! Badarságokat beszélek!
Hiszen ők teremtetek, értem jöttek,
Hozzátok tartozom; voltam, vigyetek!

Kisvárda, 2007. július 10. /kedd/

A madarak tudják

A madarak tudják, hogyan fekszik le,
Éhes testét úzi hideg kezeibe.
A madarak most is csak őt figyelik,
Tudják, hogy álmában még néha felsikít.

A madarak tudják, de ő nem sejti,
Könnyes a szeme, mikor senki nem nézi.
A madarak szárnyukon viszik álmát,
Álmomban megérintem gyűrött ruháját.

A madarak tudják, hogy mit álmodik,
Lelkem abba a mély világba vágyódik.
A madarak jók, segítenek nekem,
Hogy örökre felejtsem, azt nem tehetem.

A madarak tudják, hogy mikor boldog,
És ha szokott-e még, nagyon ki után zokog.
A madarak érzik a friss illatát,
Nem tudja, de rejtve mindig őt vigyázzák.

A madarak tudják, hol őrzi titkát,
Meglesték, hová rejti szívének kulcsát.
A madarak hallhatták énekelni,
Nem akarták a sorait eltitkolni.

Mivel a madarak láttak engem is,
Látták, nincs rajtam semmilyen nehéz bilincs,
De képtelen vagyok felé mozdulni,
Így a szavaival akarnak megölni.
A madarak elmondanak hát mindent,
Lerántják a meleg szívéről a leplet,
Ha meghalok, már nem lesznek madarak.
Csak a gyönyörű emlékeim maradnak.

Kisvárdá, 2007. július 13. /péntek/

Éjszaka történt minden

Van olyan hiba, mit nem szabad elkövetni,
Nem lehet keserű könnyeit meginni.
Nem lehet hagyni, hogy bármi erősebb legyen,
A kiszabott útról végleg eltérítsen.

Bármi jöhet utána, nem lehet olyan szép,
Mint egy be nem teljesült, ősrégi emlék.
Nem veheti fel vele semmi sem a versenyt,
Sínylódni fog tőle a tested, a lelked.

Kőkeményen le kell ott mindenre sújtani,
A gátlásokat apró darabra zúzni,
Büszkén, emelt fővel nézni bele a napba,
Hogy kialudjon fénye, azt ő sem hagyja.

Van olyan hiba, melyért életemet adnám,
Csak azt az esélyt még egyszer visszakapnám.
Sőt, ha a szívem végleg meghasad is belé,
A testemet senki nem temeti mellé...

Kisvárdá, 2007. július 13. /péntek/

Tartalomjegyzék

Téli napsütés	4
A hívatlan vendég.....	4
Támassz fel.....	5
Nincs	6
A felejthetetlen.....	7
A maszkabál	8
A Gonosz betánistái	9
Negyedíziglen.....	10
Eltemetlek	11
Senki vagyok	12
Fantázia.....	13
Harc után	14
Szenvedek.....	15
Mindenkit zavarok	16
A figyelő szem könnyei.....	17
A vér átka	18
Istenek istenekhez.....	19
Az Én titkos földje.....	20
Vágyódás	21
Jelenünk múltjának véges jövője	22
Nem sikerült.....	23

Hajnali könnycseppek.....	24
Szikrázó mezők	25
Keletlen szükség.....	26
Az éjszaka lánya feketében jár	27
Nem az én a világ	28
Névtelen levél.....	29
Tölgyodú.....	29
Esti fekete ima.....	30
Feltétel nélkül szeretett.....	31
Más utakon.....	32
Ismeretlen szépség.....	34
A portál.....	34
Halott múzsa.....	35
666 ütés.....	36
Új fény.....	37
A sajtó lélek nem felejt	38
Az éj örök	39
Gusztustalan.....	39
Eltévedt madarak dala	40
Világok bukása	41
Szunnyadó borzalom.....	42
Az élet alkonya	43
Nekrológ.....	44
Vak unikornis.....	45

Egy halott ember suttogja	46
Ösztönös gyűlölet.....	47
Még itt	48
Nem kérek.....	49
A lélek beszéde	50
Mentsd meg magad.....	52
Volt, hogy kiléptem a testemből	53
A világ peremén	54
Indulásra készen	54
Árnyéklány	55
Az egyetlen emberhez, aki engem akart.....	56
Szeress a távolból.....	58
A földi élet végnapjai.....	59
Istenkáromlás	60
Vasárnapi szürke eső	61
Az esőkirály II.	62
Néma szavak	64
Árnyam a síron túlról.....	65
Elmebaj	65
A kísérő	66
Transzcendentális megkísértés.....	68
A temető rabja.....	69
Az éjszaka karmai.....	70
Egyhangú szemlélődés	71

A kötél	73
Sorstalanság	74
Ketten egyek.....	75
Fénytánc.....	76
Én nem félek	78
Utak a semmibe	79
Áldozatok	80
Újra látni	81
Súlyos lelki sértés.....	82
Szomorúság.....	83
A híd két világ között.....	84
Az unalom szülte.....	87
Liliom, mai szemmel.....	87
Csillaghattyú	88
Csillaghattyú II. - A Gyöngyhalász.....	89
Lélekvesztő.....	90
Lehangolt lélek.....	91
Egy lépés, és zuhanok.....	92
11 démon	93
Lelki szeretők	94
Ónos eső.....	95
Köszönlek.....	97
Szenvedélyes-szerelmes album.....	97
A mézhangú Fülemüléről.....	98

A Nap illata	99
Csókok.....	100
Éhes szívednek	101
Fogadd szerelemmel	102
Vég nélküli	103
Zöld madár.....	104
A mese, a valóság és mi.....	105
Vágy.....	106
Arcod a tükröm	107
Az utolsó fohász	107
Vagy nekem.....	108
?	109
Senki király	109
Kismadár.....	110
Sírásra áll minden	111
Ma sem sikerült találkozunk.....	112
Karcolatok egy kőkapun	113
Fekete, göndör tenger	115
Sötét	116
Álompor	117
Könnydal.....	118
Szörnyek a függöny mögött.....	119
A madarak tudják.....	120
Éjszaka történt minden.....	121

Lélekvándor. Versek, második kézirat.

Íródott Öszfalvy László által, aki minden jogot fenntart magának. A dokumentumot a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény védi. Előzetes engedély nélkül nem terjeszthető sem nyomtatott, sem digitális formában. Sem részben, sem egészben.

novemberimesek@gmail.com
oszfalvylasszlo@estvilag.hu

Ezen sorok a kisvárdai és a budapesti éjszakában születtek
2003, 2004, 2005, 2006, 2007-ben.

Színes álmokat!